N:r 17—18. Årg. 14. 1 & 15 Sept. 1909. Pren.-pris ½: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Fru Edith Beinhoff. — Makt i bönen. — Meddelanden från fältet. — Vår sista skörd. — En liten missionstripp. — En natt på Gula Floden. — För våra små missionsvänner. — Den nya undervisningsreformen. — Brefafdelningen. — Från stationerna. — Från andra missioner. — En kristen missionsarbetares utrustning. — En hindus omvändelsehistoria. — Familjenotiser. — Glädjen at gifva. — Redovisning. — Missionens höstmöte.

Herr och fru Beinhoff.

Fru Edith Beinhoff, f. Rowe, är född i Baltimore, Förenta Staterna, den 6:te maj 1874. Uppfostrad i ett gudfruktigt hem har hon från sin tidigaste barndom tillhört Herren.

Sin första maning att utgå till missionsfältet erhöll hon, då hon blott var 17 år gammal. Sin moders samtycke erhöll hon ej förrän flera år senare. Vid 28 års ålder utkom hon i december 1902 till Kina i samband med Kina-Inland-missionen. Under de gångna åren har hennes arbete varit förlagdt till en af Kina-Inlands-missionens största stationer i Honan.

Makt i bönen.

Föredrag af Rev. *J. Goforth.*

»*Bekännen därföre för hvarandra edra öfverträdelser och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helade*» (detta åsyftar andligt helande så väl som lekamligt). »*En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet.*» Jak. 5: 16.

Om vi någonsin skola få erfara makt i bönen, måste vi först lära uthållighet, ja, en uthållighet, som leder till sann bönekamp. Vi minnas nog, att så kämpade Jakob med Gud och vann. Hans broder hyste hämndens tankar gent emot honom, och därför insåg Jakob, att allt vore förloradt, såvida Gud ej stode på hans sida. Han kämpade nu med Gud och vann, och nästa morgon bodde ej längre i broderns hjärta hatets och hämndens känslor utan broderskärlekens.

I missionär Brainerds lif se vi ofta denna bönens kamp. Han gick som ett Herrens vittne till indianerna. Han hade ännu ej lärt språket men ägde makt med Gud. Han berättar i sin dagbok, att han en gång tillbragte natten i skogen. Det var en kall natt. Han bad, han visste ej själf huru länge, men när han upphörde, märkte han, att han badade i svett. Han hade varit i ångest för själar och kämpat med Gud. Så kommo skaror af vilda, stridslystna, svärjande, åt dryckenskap hemfallna indianer till den plats, där Brainerd tillbragt natten. De kommo, och män, kvinnor och barn grepos i samma stund af Herrens Ande, och utan att påverkas af hvarandra råkade de alla i ångest för sina synder.

Det kan blifva nödvändigt för oss att bedja en sådan bön som Brainerds. Det är icke alltid nödvändigt. Kanske fråga vi oss själfva: »Hvarför fordrar Gud ibland en sådan bön af oss, då han däremot vid andra tillfällen kan uppfylla vårt hjärtas önskningar, innan vi ännu hunnit uttala dem?»

Jag tror, att orsaken till denna Guds fordran ligger däruti, att Herren önskar, att vi skola komma i ett förhållande af innerlig hjärtesympati med honom, Fadern. Det kostade Gud mycket att frälsa denna värld. Hela världen var i den ondes våld, och han ångrade, att han hade skapat människan, nu så genomfördärfvad, och som han så missräknat sig på. Men Gud var fast besluten att frälsa världen, och priset var hans egen Son. Han undandrog ej det bästa, han hade. Nu tror jag, att vi ofta taga miste, då vi blott tillskrifva Jesus så mycken hjärteångest. Sant är, hans ångest var stor, var djup, därom vill jag tala längre fram. Men det tyckes mig, att vi just i denna punkt borde känna djupare med Gud, med *Fadern,* än hvad vi vanligen göra. Jag tror, att jag aldrig fullt förstått detta före boxaruppröret, då vi drefvos bort från vår station och en dag anföllos af 4—500 boxare. Då dessa män omringade mig och angrepo mig med sina svärd, kände jag knappt smärtan. Jag erhöll flera sår, och ett slag af svärdet nästan spräckte hufvudskålen. Men hur olika kändes det ej, då jag såg dessa fiender söka döda vår lille Wallace, 8 månader gammal. Han satt på kärran hos sin moder. Innan slaget hann drabba den lille, ryckte hans moder honom åt sidan, så att svärdet träffade hufvudkudden i stället och blott helt litet rispade gossens panna. Och hur kändes det ej, då jag såg boxarna söka träffa Paul med klubbor och svärd, där han sprang fram och tillbaka, eller då de siktade efter Helen! Åh, hvilken ångest, hvilken förfärlig ångest, som därvid fyllde min själ! De fingo gärna såra mig, det gjorde ingenting, men det var fasansfullt att se dem söka såra mina små. Min ångest trotsar all beskrifning.

Nu visste Gud, Fadern, till fullo, hur de skulle behandla hans Son. Han visste, att de skulle smäda honom, förkasta honom, spotta honom i ansiktet, underkasta honom ett pinsamt förhör, spika honom uppå korset. Gud visste allt detta, och det tycktes mig, som skulle Faderns hjärta sönderslitits mera än Sonens.

Nu gjorde Gud detta för att frälsa oss, och han vill, att du och jag skola förstå, att det innebär något att frälsa, det innebär *offer.* Och nu vill han leda oss därtill, att vi skola få samma hjärtelag som Fadern, och då skola vi få makt. Om vi blott med hela vår makt sökte tänka oss in i deras belägenhet, som vandra utan Gud, så tror jag, att vårt hjärta icke skulle kunna annat än råka i ångest för dem, som sväfva i en så fruktansvärd fara. Ni kommer kanske ihåg den stora grufolyckan, som för några år sedan inträffade vid Lille i Frankrike. Öfver tusen män och gossar gingo den morgonen ned i grufvan, men före middagen inträffade en explosion, som satte grufvan i brand och tillstängde alla uppgångar. Soldater och andra skyndade genast till olycksplatsen. En gammal man steg fram sägande: »Min son är därnere». Han var i ångest. En gammal kvinna kom också, hon hade två söner i grufvan. Hon var i ångest. En moder kom dit med sina små. De voro alla i ångest. Barnens fader var därnere. En ung kvinna kom också dit, hennes broder var äfven därnere. Hon var i ångest. Alla, som ägde någon vän eller anhörig nere i grufvan, voro den dagen i ångest. De förstodo den farliga belägenhet, i hvilken deras älskade befunno sig. Och jag tror, att, om vi genom den Helige Andes inflytande förstode Skriftens ord, skulle vi lida vid tanken på dem, som vandra i mörker. Och det är endast rätt och billigt, att Gud skall fordra detta af oss. Vi se ju *hans* smärta.

Ännu en sak. Det synes som skulle Gud fordra detta af oss, äfven därför att han vill, att vi skola komma till full förståelse och hjärtesympati med Sonen. Se på Sonen i Getsemane! Har det någonsin funnits en smärta så djup och förfärlig? Men hans närmaste lärjungar förstodo ej, hvad deras Mästare hade att genomgå. De föllo alla i sömn. Men se på de dropparna af blod! Hans själ led, led allt intill döden! Han förstod, att han måste tömma kalken. Vår frälsning skulle fullkomnas nästa dag. Han måste uthärda allt, tills han vore i stånd att säga: »Det är fullkomnadt». Han visste, att han skulle komma att säga: »Min Gud, min Gud, hvi har du öfvergifvit mig?» Jesus led allt detta för mänskligheten, och det tyckes mig, som om Herren

af oss fordrade en fullare och djupare förståelse af Jesu lidande, innan vår bön kan blifva en bön med makt, en segrande bön. Jesu efterföljare måste förneka sig själfva och taga sitt kors på sig.

Ännu en sak, som nödvändiggör mera brinnande öfver i bönen, är detta, att, när Herren frälsar människor och gör dem till medlemmar af sin kyrka, så sätter han oss därigenom i stånd att taga moderlig vård om dem. Vi veta alla, hvad en kvinna måste genomgå, innan hon får erfara moderskapets glädje. Det är som döden, men när barnet är födt till världen, åh hvilken fröjd! All hennes smärta är glömd och förgäten. Ett barn är född till världen, och hon skulle vilja ge sitt lif för det barnet. Jag kommer ihåg, hur jag för många år sedan läste i en af våra skolböcker om en kvinna, som lämnade sitt hem för att besöka några af sina släktingar. På sin arm bar hon sin lille gosse, åtta till nio månader gammal. Strax sedan hon lämnat hemmet, uppstod en häftig snöstorm, och hon kunde ej se många steg framför sig. Hon visste ej, åt hvilket håll hon skulle gå. Hon gick och gick, tills alla hennes krafter voro slut, och, när nu natten inbröt, förmådde hon ej att gå vidare. Hon tog af sin kappa och svepte den noga kring den lille gossen. Så slöt hon den lille till sitt bröst, där hon låg trött och utmattad. Under tiden blefvo hennes vänner oroliga, tände lyktor och begåfvo sig ut för att söka finna henne. Tidigt nästa morgon funno de henne, kall och liflös, nästan öfvertäckt med snö. Varsamt vecklade de upp det lilla byltet, som hvilade i hennes famn. Den lille vaknade och smålog. Han var varm, ej alls förfrusen. Modern hade gifvit sitt lif för sonen. Tror du ej, att Gud vill, att vi skola komma därhän, att vi med Paulus kunna säga: »Min *son* Timoteus»? Jag fruktar, att våra församlingar äro för döda och kalla för att kunna blifva medel till andras frälsning. Lika litet som du kan taga ett nyfödt lindebarn och lägga det vid dess döda moders bröst och mena, att den lille där skall frodas, lika litet kan du vänta, att det flämtande ljuset hos nyomvända Guds barn skall hållas vid lif inom våra församlingar, där världsligheten allt mera får insteg. Kort efter min sons ankomst till Kanada, skref han till mig: »Jag följde med på en af presbyterianska kyrkans utflykter. De dansade, tills måltidstimmen var inne. Jag dansade ej. Jag hade ju ej lärt att dansa. Efter slutad måltid satte sig alla ned för att spela kort, bridge eller whist eller något dylikt. Jag kunde ej heller spela kort.*

Hur kunna vi tro, att Gud skall känna sig uppfordrad att frälsa människor, då församlingarna äro sådana? Guds barn måste taga afstånd från världen. Det måste finnas gudomligt lif inom församlingarna. Vi kunna ej vara lika världen, om vi skola vara Guds tjänare.

Och så ännu en sak. Gud fordrar, att vi skola vara uthålliga i bönen, ty om en väckelse skulle uppstå, efter det vi blott en eller två gånger anropat Gud därom, hur uppblåsta skulle vi ej lätt bli. Vi skulle högmodas öfver väckelsen, och vi skulle förlora all välsignelse. Gud vill förkrossa oss. Jag kommer ihåg en församling i Shansi. När jag besökte densamma, sade några församlingsmedlemmar till mig: »Vi hafva bedt men utan resultat. Vi hafva bedt oss trötta. Om Herren ej nu sänder oss skurar af välsignelse, så är det ute med oss. Vi hafva bedt men ej fått svar. Vi förmå ej bedja mera». Jag började tala, och snart såg jag tårar i fleras ögon. Redan under första mötet blefvo de förkrossade. Segrande förbön hade fråntagit dem all egen berömmelse. Gud hade fört dem därhän, att all deras egen styrka var ute. Så snart som hemförsamlingarna kunna komma *så långt,* skall Gud förvisso välsigna dem. Elias var en människa af samma natur som vi. Du invänder, att du är ingen Elias. Det är sant, men Elias var en människa af samma natur som vi öfriga människor, och äfven vi kunna bedja en bön lik Elias bön, därför att vi hafva Elias Gud. Det beror ej på människan själf eller på den uppfostran, hon fått. Det beror på huruvida vi låta den Helige Ande bedja *genom* oss med outsägliga suckar. Vi känna alla drottning Mary's yttrande: »Jag hyser större fruktan för John Knox' böner än för en armé på tio tusen soldater.» Hur många af oss hafva erfarit, att det finnes sådana bönens män som John Knox? Men vi kunna icke alla vara John Knox. I en af mr Finney's böcker har jag läst om en fattig smed, som icke ägde någon större begåfning. Han stammade, och ingen tyckte om att höra honom tala, ja, icke ens att höra honom bedja. Men han var en varmhjärtad allvarlig kristen. En eftermiddag gick han ned till sin smedja. Hans hjärta var tungt. Församlingen var så död och liflös som den kunde vara. Den befann sig i ett tillstånd, liknande Laodiceas. Församlingens pastor haltade mellan världen och Guds rike. Mycket få besökte gudstjänsterna. Staden var full af ondska. Smeden tänkte på allt detta, hans hjärta blef allt tyngre och tyngre, han stängde sin dörr till smedjan, böjde knä, tillbragte hela eftermiddagen i bön och gick sedan hem. Då pastorn nästa söndag morgon kom till kyrkan, frågade han helt förvånad: »Hvad står på? Hvad har fört alla dessa människor hit?» Han kunde ej använda den predikan, han beredt sig på. Han lät sig ledas af Guds Ande, och medan han talade, kände sig män och kvinnor öfverbevisade om synd. En väckelse uppstod, och två eller tre hundra blefvo frälsta. Den fattige smeden hade makt i bönen, hans bön var segerrik. Om vår bön vore sådan, skulle vi snart se stora ting!

* Tyvärr hör ej sådant till sällsyntheten inom de amerikanska församlingarna. Not af red.

Meddelanden från fältet.

Endast några dagar återstå, och årets första sex månader hafva gått till ända. Skörden, den lekamliga, har i allmänhet utfallit godt, i hvilket fall som helst bättre, än man vågat hoppas, alldenstund regn fallit sparsamt. I vissa delar af riket råder hungersnöd. Mot opieodlingen föres ett intensivt krig, och verkningarna skola nog visa

sig fruktbringande, då hvete, bomull, hampa m. fl. nödvändiga och nyttiga sädesslag och växter börja odlas där, hvarest under föregående år endast opium såtts. Ännu återstår mycket öfrigt att önska, ty de kejserliga befallningarna åtlydas mycket olika, men min tro är, att Kina *kan* och *vill* befria sig från denna förnedrande last.

Ännu några år till och *opiumasylarbetet* ingår icke mera i vår verksamhet! Hvilken härlig dag, då man ej längre behöfver stå framför personer, som längta efter befrielse, längta efter ljus, men som det nästan icke står till att hjälpa på grund af deras mångåriga träldom under lasten.

* * *

Ljus och mörker strida. För filantroper, humanister och för evangelie förkunnare yppa sig alltid nya verksamhetsfält vid sidan af de gamla. En ny fara, som verkligen är ganska öfverhängande, är det allt mer och mer tilltagande *cigarrettbruket*. Asiaterna älska att röka, men tills för några år sedan var pipan allenahärskande. Nu uttränges den mer och mer af den långt farligare cigarretten. För några år sedan fanns en massa städer, inom hvilkas murar en utlänning ej kunde slå sig ned. Jag tänker t. ex. på *Kajfong*, hufvudstaden i provinsen Honan (Hånann), som först år 1901 öppnades för evangelisk verksamhet. År 1907 besökte jag densamma. Hvad fick jag då se? Jo, cigarrettbolagets agenter i full verksamhet att med tillhjälp af kineser uppklistra sina affischer på nästan hvarje hus och tempel i staden. Och de nöjde sig ej med en eller två affischer på hvarje hus, nej, ibland voro husgaflarna alldeles betäckta af desamma.

Affischerna äro flera fot i längd och bredd och tryckta i alla regnbågens färger samt illustrerade. »Sjöröfvaren», »Tuppen», »Atlas» m. fl. namn förekomma jämte tillkännagifvande, »att alla, som röka denna tobak, känna sig lyckliga». Ett fritt utdelande till höger och vänster af den ädla varan banar snart väg för densamma. Utlänningar hafva ej rättighet att bedrifva handel annat än uti traktathamnar. Men att gifva bort sina varor, det kan ju ingen förneka dem. Efterhand visa sig emellertid verkningarna. Efterfrågningar göras, köpmännen måste skaffa sig varan och ändamålet är vunnet, resor och omkostnader betala igen sig. Kapitalet förräntas, men en ny boja är också smidd kring millioner människor. Följande yttrande af en cigarrettagent lär vara autentiskt: »Vi skola tvinga hvarje man, kvinna och barn i Kina att röka våra cigarretter.» På hvad sätt? »Genom att lägga *opium* uti dem!» Jag läste detta häromdagen i K. F. U. M:s månadsblad, kinesiska upplagan, och jag förnam en känsla af harm mot de samvetslösa uslingar, som för intet akta sina medmänniskors lif. Jag kände mig vilja gråta öfver min oförmåga att kunna hejda det ondas framfart.

Regeringen är allvarligt orolig öfver faran, och för några år sedan föreslog en censor, att cigarrettrökning och dominospel skulle förbjudas. Förslaget föll, emedan det ansågs olämpligt att så binda den personliga friheten. Emellertid äro de studerande i skolorna förbjudna att röka.

* * *

Den andliga skörden har i år varit ganska riklig. Upp till dato hafva 63 dop inrapporterats, och jag tror mig veta, att ytterligare en dopförrättning ägt rum i Hancheng (Hanntjöng). Vi behöfva bedja för dessa ny döpta på samma sätt, som vår Frälsare bad för sina lärjungar, och hvarom vi läsa i Joh. 17:e kapitel.

* * *

Våra evangelister och bibelkvinnor utföra med få undantag ett troget och godt arbete. Ibland uttrycka de vänner i hemlandet, som underhålla dem, en önskan att få höra litet närmare om dem. Så mycket, som sig göra låter, vilja vi tillmötesgå denna billiga önskan. Meddelandet kommer kanske då mera i form af privatbref från den missionär, under hvilkens ledning personen i fråga arbetar.

Om några dagar sammanträder den kommitté, som fått sig anförtrodt att utreda de infödda medhjälparnes löneförhållanden. Hvad som förut ansågs vara tillräckligt, är ej längre så i vissa fall. Dels komma nutidens medhjälpare mer och mer att få en grundligare skolning än deras föregångare, dels måste ju hänsyn tagas till familjeförhållanden och tjänstetid.

* * *

Under de varma sommarmånaderna vistas flera af våra syskon på svalare platser bland bergen. Fröken Buréns sommarhem i Honan (Hånann) är därföre helt upptaget, och på »Blomsterberget» i Shensi (Sjennsi) vistas flera, som äro i behof af hvila och omväxling. Men andra återigen kunna ej lämna arbetet utan måste kämpa med värmen, så godt de kunna. För alla räcker Guds nåd och omvårdnad till.

Den sedvanliga konferensen för infödda medarbetare tager sin början den 25 september. Vilja våra vänner göra densamma till föremål för särskild bön?

August Berg.

Vår sista skörd.

Af *Rbt B—g.*

— »*De komma med glädje och bära sina kärfvar*».

De tre »skördedagarna» ingingo med skönt och friskt väder. Våra troende och intresserade kommo, dels åkande, dels ridande eller gående från de fyra väderstrecken, t. o. m. från orter, som ligga på ett afstånd af 5 à 6 sv. mil.

Lördags e. m. den 15 maj var en spännande stund för dopkandidaterna, då församlingen behandlade deras sak och beslutade, hvilka som nu skulle döpas, och hvilka som skulle bida. 17 personer, mot hvilkas lif ingen anmärkning gjordes af någon, antogos. Många andra voro ock rekommenderade, men, om det i församlingen fanns *någon*, som ej kunde fullt och varmt rekommendera dem, så läto vi dem kvarstå på prof.

Onekligen framkalla dessa beslut förstämning hos den ena parten på samma gång som strålande fröjd hos den andra.

Man kan ej hjälpa, att det kännes, som en stor seger vore vunnen, då dopakten är öfver. Därtill bidraga ju ock utrop från åskådarehopen, sådana som: »Församlingen växer», eller »Kanske vi allesammans framdeles skola gå den vägen», m. m.

Guds vagnar äro tusen och åter tusen,

hvilket kan ses af följande.

De döpta voro från 4 af våra utstationer och från staden. En af dem, en 60-årig man, var lam och fick därför mottaga dopet i sitt eget hem.

Han var en mångårig »sökare». I närheten af hans by öppnades en utstation för 3 år sedan. Efter en söndagsgudstjänst därstädes rådslog församlingen om lämpligheten af att på söndagseftermiddagarna hålla möten i de troendes hem för att på så sätt äfven gifva grannarna ett tillfälle att höra. Alla de öfriga utom denne vår vän Ch'ao (Tjao) voro villiga därtill. Han var ensam »sökare» i sin by och ville icke ådraga sig ytterligare förföljelser genom att hålla möten där. Dessutom grufvade han sig för de besvär och omkostnader, det skulle medföra. Detta oaktadt han var tämligen välbärgad. »Jaså», sade evangelisten, »ni vill icke ännu komma i besittning af den lycka, som det medför att öppna sitt hem för Jesus». — »Puh» (nej), var hans korta svar.

En kort tid därefter föll han utför en brant och skadade sig. Han fick sedan slag och blef lam.

Ur stånd att tala redigt lät han likväl förstå, att han betraktade sig som af Herren straffad, därför att han nekat öppna sitt hem för Jesus. Hans äldste son och dennes hustru, som dittills varit afgjorda fiender till sanningen, blefvo djupt gripna häraf och började från samma stund att söka Herren och att regelbundet bevista gudstjänsterna i grannbyn. Nästan söndagligen inbjödo de ock evangelisterna till sitt hem. I fjol blef sonen döpt och har genom sin ståndaktighet varit oss till mycken glädje. Denna gång blef hans hustru, en rar kvinna, äfven döpt. Hon var den yngsta af de kärfvar, som inbärgades.

En gubbe med stål i viljan

kan en annan af de nydöpta sägas vara, hvarför han förtjänar att omnämnas. Hans namn är Hsü. Han är en gammal välbärgad och aktad man. Hsü kom till en utstation för första gången i fjol sommar för att *se, huru det gick till* vid våra gudstjänster. Men det gick med honom som med Lydia. Hans öra och hans hjärta öppnades från första stund, och hos honom väcktes omedelbart en varm kärlek till Gud och bröderna, så att han aldrig sedan kunde blifva borta från gudstjänsterna.

Utan minsta uppskof började han ett kraftigt reformeringsarbete i hemmet. Motståndet blef dock stort, ty familjen var talrik och hans karska hustru blef som besatt. Men åldringen förklarade med kraftig och myndig ton: *»I mitt hem ämnar jag förblifva herre. Hafven I lydt mig under den tid, jag tjänat djäfvulen, så fordrar jag ännu omutligare lydnad af eder, sedan jag börjat tjäna den lefvande Guden»*.

Till sin äldste son, 55 år gammal och sedan många år förman för färjorna vid ett af Gula flodens färjställen, sade han: »Nu måste din opierökning upphöra! Förr, då jag ej förstod, att denna rökning var synd, fördrog jag den. Nu gör jag det *icke* längre. Välj själf, hvilken dag du vill, men *inom en månad* skall du inträda i herr Berglings asyl. Märk väl — inom *en* månad». Före månadens utgång sökte sonen inträde i vår asyl i Hanch'eng. Föga anade vi då, att han »därtill var nödd och tvungen».

Om en månad fick han tillåtelse att gå hem för att hälsa på de sina. Då blef han ställd till rätta inför sin åldrige far: »Hvarför har du bedragit mig och sagt, att din hustru icke röker? Hennes kraf är ej litet. — Allt försonas emellertid, om du *nu* tar henne med dig till asylen. Ty skolen I vara mina barn, måsten I lämna denna synd». Vid färden till Hanch'eng medförde sonen sin hustru, som intogs i vår asyl för kvinnor.

Efter slutad afvänjning syntes båda påverkade af Guds Ande. Sedan dess har åldringen kommit så stolt i sin sons och sonhustrus sällskap till gudstjänsterna. Vid faderns dop begärde ock barnen att blifva döpta vid höstens missionsmöte.

Fast som stål men ändå mjuk.

Under en morgonbön, då sången handlade om Kristi kärlek till oss och hans lidande för oss, brast den nydöpte Hsü ut i högljudd gråt. Vid sångens slut stod han upp och yttrade under tårar ungefär följande: »Tag ej illa upp, vänner, att jag gråter. Jag kan ej hjälpa det. Jag tycker, det är så öfvervältigande, att Kristus kan älska oss, syndiga människor, med en sådan kärlek. Vi äro så ovärdiga, så ovärdiga!» Här tog gråten öfverhand och *många* gråto med. Så föll han på sina knän för att tacka Gud högt.

Ack, hvad det gjorde hjärtat godt att se dessa tårar! Jag har sett mången gråta förr i Kina öfver sina synder och andra orsaker; men jag har aldrig förr på 17 år hört någon gråta högt, rörd därtill af Kristi kärlek.

Glädjande öfverraskningar.

Då jag med min hustru och mina barn före »stormötet» reste omkring till alla utstationerna för att predika och hålla klasser, samt framför allt för att lära känna dopkandidaternas lif i hemmen, öfverraskades vi af att finna en »sökare», som vi väl hört talas om men aldrig förut gjort bekantskap med. Vårt personliga samtal med honom och det varma vittnesbörd, vännerna på platsen gåfvo honom, ställde det utom allt tvifvel, att han redan var färdig för dopet. I mitt hjärta sade jag då: »O Herre, jag tackar dig, att själar frälsas nu utan vårt åtgörande!»

Hvilka kontraster nu och för 10 eller flera år tillbaka! Huru fick man ej då själf vittna, predika, varna, förmana, med ängslan vaka öfver och som lamm bära, ja, under tårar på knä bedja hvarje individ in i Guds församling. Och *nu* händer, liksom ock i fjol en gång, att man vid första sammanträffandet finner en person, färdig för dopet, hvilken man ej vet sig ha gjort någon direkt personlig ansträngning för att vinna. Och likväl hade dessa två ej på annan ort hört budskapet om frälsningen.

»Äran, äran, den skall Jesus ha
Uppå jorden och i himlarna.»

En liten missionstripp.

Det var tredje söndagen i den kinesiska tredje månaden (9 maj), och jag skulle besöka församlingen i Üsiang-distriktet, 2 sv. mil väster om vår stad. Här verkar diakonen Ching troget sin Herres verk och frukterna af en flerårig sådd börjar nu att visa sig. Jag startade kl.

7 f. m. vid det härligaste vårväder. Vägen gick genom ändlösa hvetefält, hvilka böljade för den friska västliga brisen likt Östersjöns vågor. Och i anden tyckte jag mig kasta loss från bryggan invid mors lilla stuga på näset vid Kalmar sund och med skot om finger och roder i hand gladt flyga fram öfver de skummande vågkammarna — hveteaxen, som räckte upp öfver bringan på min präktiga mula. Men denna gång gick färden genom norra Kinas böljande sädeshaf!

Framkommen fick jag ett hjärtligt och varmt: »Frid, pastor»! Efter en stunds tedrickning med samspråk hade de troende infunnit sig. Första mötet var förhör af föregående söndags bibelläxa och förberedelse af en ny. Vi ha funnit, att söndagsskolmetoden är den bästa, ty, om man blott predikar för hednakristna, vilja de så gärna somna. Vid middagsmötet var min text Jesu ord till den kananeiska kvinnan och hennes trosfrimodiga svar. Herren gaf mig stor frihet och glädje att tala om Jesu stora frälsarekärlek till syndare. Omedelbart härpå firade vi med de få döpta, som här finnas, minnet af vår Herre Jesu död. Hvilken underbar föreningspunkt för alla jordens släkter! Här är ej fråga om ras eller hudfärg, utan genom omvändelse och tro i Jesu namn förenas vi alla till *ett* genom hans dyra korsdöds förtjänst.

Strax efter middagen begåfvo diakonen och jag oss till slätten, öster om staden Üsiang, där under en följd af år ett 70-tal familjer slagit sig ned, mestadels komna från Honan och norra Hupeh. Bland dessa hafva våra bröder troget verkat under flera år. Likt de första emigranterna från Shantung, hvilka år 1887 flyttade öfver till Shensi, ha de inga hedniska släktingar att bryta med, ej ännu några tempel att underhålla och inga byalag med bestämda afgudiska förordningar. Ypperliga tillfällen alltså för evangelisation! Här ha nu några få familjer bekänt sig till den sanne Gudens dyrkan och besöka tämligen regelbundet mötena i Shansi-folkets byar. I fjol gaf en af forskarna

ett stycke jord till ett kapell.

Emedan de flesta af dem fortfarande äro mycket fattiga och ej själfva förmå bygga ett kapell, ha de lofvat fria dagsverken, om vår mission bekostar byggnadsmaterialen. Detta har jag redan begärt och fått beviljadt, och är en del af trävirket redan inköpt. Vi tacka mycket Herren för denna ljusning och bedja innerligt, »att liksom hågen var att vilja, så ock fullbordandet måtte framgå af ägandet» (II Kor. 8: 11). *Vilja missionens vänner härom bedja Gud?*

På eftermiddagen besökte vi tre i evangelium intresserade familjer. I en hade gamla mor, nära 80 år, som varit särdeles stark tobaksrökare samt äfven opierökare, kunnat lägga bort bådadera, sedan hon lärt sig bedja till Gud i Jesu namn. Och detta fastän hon är så slö, att hon ännu ej kunnat lära sig uttala Jesu namn ordentligt! Dock, Gud ske pris, att på den vägen behöfva ej de okunniga gå vilse. O, att Sveriges lyckligt lottade folk kunde fatta ställningen bland dessa djupt okunniga! Nio af tio bland dem äro hvarken läs- eller skrifkunniga, de hus, de bebo, äro mycket låga med väggarna af slagen jord samt taken af majsstjälkar, hvilande på klena sparrar, täckta af i rader lagd otröskad hvetehalm. Sådant kommer vårt blifvande »kapell» att taga sig ut, fast något högre! Bland dessa idoga nybyggare, där för tjugu år sedan vildt gräs växte öfver hela slätten ser man nu böljande hvetefält mellan de små halmhuser strödda i olika riktningar, och jollrande barnskaror springa än här och än där kring knutarna. Hvilket lämplig tillfälle för kristlig skolverksamhet! Utom det stycke jord som skänkts till kapell, ämnar jag inköpa ett stycke till för att möjliggöra uppförandet af skolhus, när tiden är inne. Låtom oss bedja Gud att från Üinch'engs seminarium med tiden kunna få en ung gudfruktig lärare, som skall leda de små lamenm till honom, som sade: »Jag är den gode herden.»

Under natten till måndagen hvilade jag hos en troende man, Chang (Tjang), svåger till diakonen Ching. Tidigt på måndags morgonen voro vi uppe på berget och samlade åtskilliga stenar af en viss art för att därmed försköna trädgården på vår station. Jag anlände hem vid 3-tiden på e. m., i tid för mina två lektioner i skolan.

Haichow i juni 1909.

C. Henrik Tjäder.

En natt på Gula floden.

Under hans vingar skall du finna tillflykt. Ps. 91: 4.

De sedvanliga vårmötena voro förbi. Från Puchow-mötet skulle jag återvända till Tungchow, där jag vistades ett par månader på våren. Då jag kom i närheten af Gula floden, började det regna. Regnet upphörde dock snart. Emellertid var ingen båt tillstädes, ty det var mulet och kunde ju bli mera regn. I regnväder vistas kineserna mycket ogärna ute. Jag begärde dock att få en båt och fordrade att bli färjad öfver floden. Vi togos alltså kl. 2 e. m. ombord, ett 30-tal passagerare, bland hvilka befunno sigt två fattiga utvandrarefamiljer från provinsen Shantung. De medförde sina små barn jämte allt sitt bohag på tre stora skottkärror.

Floden var mycket grund, och båtkarlarne gingo i vattnet och drogo båten. Än gick det uppför floden, än utför under kryssningen mellan bankarna. Så började det regna och fortsatte därmed hela e. m. Intet skydd mot regnet fanns. Vid skymningens inbrott voro vi ej längre än midt på floden. Då kastades ankar helt plötsligt. Jag sade till, att de naturligtvis ej finge stanna här. »Jo», sade båtkarlarne, »det är ju alldeles omöjligt att komma öfver nu i mörkret.» »Det hjälper inte», sade jag. »Det är ej för mig själf, jag talar, men tänk på dessa stackars kvinnor och barn, som äro utan det minsta skydd undan det kalla nattregnet. Om någon fryser ihjäl, hur vill ni då försvara er? Nej, ni måste göra ert allra yttersta för att komma öfver, och först, om det visar sig alldeles omöjligt, blir ni utan ansvar för följderna. *Jag ber er inte en gång till att genast fortsätta — men ....*» »Kasta loss», ljöd så ropet. Därpå började deras sträfsamma arbete igen i det kalla vattnet. Det var mörkt, och regnet öste ned. Ankarkättingen brast två gånger under kryssandet. Kl. 12 på natten stötte vi på grund och voro ur stånd att komma loss. Nu var all möjlighet att komma öfver utesluten. Alltså skulle jag tillbringa en natt på Gula floden. De resande, särskildt det förut nämnda Shantung-folket, började dock protestera mycket oresonligt och begärde att komma öfver, emedan de betalt

500 kash därför! »Hvad mer», sade jag för att hjälpa de stackars båtmännen, »om ni så lade upp 500 täl, tror ni, att båten rör sig för det? Vi få ej begära det orimliga utan foga oss i vår belägenhet».

Båtkarlarne slogo i hast upp sin lilla hytt af halmmattor. Sedan de klädt af sig sina våta kläder och krupit in, ropade de åt mig att komma efter. Som jag var lika beklagansvärd som någon annan, förutom de arma kvinnorna och barnen, hvilka ju dock ej kunde vara i båtmännens hytt, mottog jag inbjudningen med tämligen godt samvete. Våt inpå bara kroppen och frusen ända in i hjärtat drog jag af öfverkläderna och kröp ner emellan ett par nakna och leriga, unge män, insvepta i sina trasiga och smutsiga täcken. De två på ena sidan om mig skulle nu mätta sina opiekraf för hela dagen. Det tog flera timmars tid med ömsom opie-, ömsom tobakspipan. Man tänke sig hvilken atmosfär! Det var så lågt till det af regnet fullkomligt tätnade taket, att man ej ens kunde stå på knä utan endast sitta eller ligga. Här lågo vi nu, ett halft tjog män, packade som sillar. Två rökte opium och tobak. De andra sofvo och snarkade, så att golfvet darrade. Hett blef det i hast. Hungriga voro vi alla. Hade naturligtvis ej ätit sedan morgonen. Det regnade häftigt under natten, men nästa morgon ingick med strålande sol. Så snart det började ljusna litet, väcktes vi af de arma människorna utanför hytten. Några af dessa voro alldeles stelfrusna.

Nu befanns vattnet ha tagit en annan fåra under natten, så att båten stod på en torr bank. Hvad var att göra? En man sändes till färjstationen för att beställa en tom båt, emedan vår ej kunde rubbas ur fläcken. Detta skulle helt säkert fördröja vår landstigning till e. m., hvarför jag och de flesta öfriga beslöto att vada i land. Som emellertid vattnet utmed stranden var för djupt därför, fingo vi gå uppför floden omkring sex li (öfver en kvarts mil) på flera ställen i mer än meterdjupt, häftigt forsande vatten, innan vi kommo i land.

Sedan vi bytt kläder och fått litet mat, fortsattes färden till fots. Lyckligtvis kom dock en vagn och mötte mig. Jag skulle icke ha stått ut med att gå hela vägen efter denna natt. Om några timmar var jag åter välbehållen hos syskonen i Tungchow, tacksam till Herren, som så nådefullt bevarat. Hvarken det kalla regnet före gående dag eller den giftiga opiestanken m. m. i den trånga hytten eller det morgonfriska vattnet bekom mig illa.

Det är vår Faders ständiga omsorg om sina barn, som gör, att vi gång efter annan få tacka och prisa honom för lyckligt öfverståndna faror.

Haichow i juli 1909.

Verner Wester.

För våra små missionsvänner.

Något om våra snälla kineser.

Ofta får ni kanske höra om kinesernas synd, smuts, afguderi o. d. Och allt detta är ju sant. Dock finnes det äfven mycket godt hos kineserna, i synnerhet hos dem, i hvilkas hjärta någon himmelsk solstråle trängt in.

Särskildt kommer jag ihåg deras vänlighet mot vår lilla Edla, som i våras reste hem till Sverige för att börja skolan.

Då de fingo reda på tiden för afresan, gjorde de allt för att visa sin kärlek och sitt deltagande. Flere familjer bjödo henne på middag. Andra gåfvo henne ägg, så att hon fick omkring 100 st. sådana. Hon fick äfven fisk (något som är rätt sällsynt här) samt paket med kakor och sötsaker. En del barn, ja, äfven några kvinnor, kommo glädjestrålande med små paket bröstsocker.

Lilla Edla har ju varit härute en 7 års tid, hvarför den kinesiska maten smakar henne bättre än den europeiska, hvilket för öfrigt ofta är fallet med missionärernas barn i Kina.

Såväl hög som låg, alltifrån stadens ämbetsmäns fruar och ned till den enklaste gamla kvinna, tycktes vilja glädja vårt barn på något sätt. En mängd presenter lämnades, åtföljda af gifvarens eller gifvarnas röda visitkort, såsom: kinesiska koftor, broderade kjolar, mössor, skor, hårprydnader, prydnader att hänga på bröstet, broderade sidenstycken, sidennäsdukar, målade och med bibelspråk försedda solfjädrar (till och med tiggarna skaffa sig solfjädrar under den heta tiden). Af allt detta kan ni nog se något litet af våra kära kinesers goda hjärtelag.

Tidigt en morgon i början af april var afresans stund inne. Då vagnen skulle köra ut från stationen, kommo många för att säga ett sista farväl före afresan. I mångas ögon glänste tårar. Något ännu bättre vet jag: många följa henne med sina förböner öfver de stora hafven, tills hon når sitt fädernesland. Ja, säkert finns det många, som med sina böner vilja följa henne under skolåren.

Gosskolans elever hade begärt lof för att ledsaga henne till vägs ett par mil. Jag hörde Edla ibland lifligt samtala med dem, som sprungo omkring vagnen. Ibland blef hennes lilla ansikte allvarligt, då hon såg de små gossarne torka bort en tår med tröjärmen.

En gripande stund var det, då församlingens äldste, herr Ki, tillika med några andra skulle säga farväl. Vagnen stannades midt på stora vägen, hufvudena böjdes i bön. Innerliga böner till Gud uppsändes för vår älskling från ett hjärta, som känner Gud och vet, att den, som är i Herrens hand, är trygg såväl på haf som land.

Nog viljen I, kära små vänner, då Herren påminner, bedja för missionärernas barn, att Gud ville låta dem känna, att de hafva en Fader i himmelen, som beskyddar dem, fastän de för Jesu skull måste vara skilda från sina jordiska föräldrar.

Edla har en liten väninna härute, som hon före afresan tog afsked af. Den 14-åriga flickan fick som liten följa sin farmor till mötena här, lärde sig många bibelspråk och sånger, men nu vägrar hennes blifvande svärmoder henne att komma till våra möten. Hon har nu sina fötter bundna. Hon bad att få komma hit en gång, innan Edla reste, men fick det icke. Men att bedja för sin svenska väninna kan ingen hindra henne, och det gör hon.

Gärna ville jag, att ni, mina små vänner, skulle förstå, att ordet kines icke betyder en person, som är stygg, dum och smutsig, utan att det finnes många kineser, som af naturen äro snälla och goda. Om så Gud får helt intaga deras hjärtan, kunna de blifva lika gudfruktiga och älskvärda, som någonsin en svensk.

Många kära hälsningar från våra troende kineser och de två äldsta af våra tre barn härute.

Eder tillgifna
Dagny Bergling.

Hancheng den 14 juni 1909.

Den nya undervisningsreformen i Kinas nordvästra provinser

eller

Boklig bildning utan kristendom.

I ett af våra distrikt i provinsen Shensi (Weinan) finnes en distriktsmandarin, herr Chang Shï-ing, hvilken till följd af sitt nit för folkupplysningen intager en enastående plats i dessa trakter. Det är nu tredje perioden, han bekläder samma ämbete — en ganska ovanlig företeelse i Norra Kina. För att en ämbetsman skall under en ny period få behålla sitt ämbete, fordras det antingen, att han är rik och har råd att gifva provinsguvernören huru stora presenter som helst, eller också att han visat stor rättvisa, duglighet och nit i utöfningen af sitt ämbete. I föreliggande fall torde det senare utgöra orsaken.

Låt oss nu något skärskåda hans upplysningsarbete, metoderna därvid och resultaten. Må vi då först komma ihåg, att i tillämpandet af den stora undervisningsreformen, beslutad i Peking den 29 aug. 1901, Kinas fyra nordvästra provinser, Kansu, Shensi, Shansi och Honan, *äro flera år efter Central- och Syd-Kina.* Då för åtta år sedan det kejserliga ediktet utkom, som

för alltid gjorde slut på de gamla, förstenade, tusenåriga uppsatsskrifningarna öfver Kongtses uppfattning af moral och statskunskap, så funnos ännu inga lärare att tillgå i de västerländska ämnena. Detta söker man nu i dessa trakter afhjälpa genom att anställa från Japan återvända kinesiska studenter. Dessa unga studenter hålla halfårskurser i pedagogik för de yngre af den gamla stammens lärare, hvilka man lyckats förmå deltaga. Dessa få sedan ett betyg, som berättigar dem att tjänstgöra som lärare i det nya Kinas skolor! Att undervisningen blir därefter, säger sig självt. Denne framgångsrike ämbetsman har redan lyckats upprätta 130 byskolor i distriktet, af hvilka 80 kunna sägas vara »moderna» under ofvan beskrifna lärares ledning. Skollokalerna äro försedda med nya bänkar, större fönster, kartor etc. Högst 30 elever finnas i hvarje skola.

Lönen för en modern lärare utgår med 50 täl per år. Denna lön, som motsvarar ungefär 125 kronor, utbetalas kvartalsvis från yamen, och är betydligt större än under de gamla förhållandena. Maten bekostas af lärjungarna i hvarje by. Uppgår ej gossarnas antal till 25, erhåller läraren blott half lön. Några få flickskolor hafva äfven upprättats. Och två af lärarinnorna vid dessa skolor ha fått sin utbildning i missionsskolan i Tongchowfu, men hafva sedan genom faderns inflytande svalnat i nitet, tagit plats i statens skolor och besöka ej mer de kristnas sammankomster.

Angående den lärometod, som användes, har jag vid efterfrågan flera gånger fått till svar, att det är samma gamla utanläsningsmetod, som under årtusenden användts i Kina, och att hela förändringen består i »skolornas nya namn på en ny skylt öfver ingången!» Något ordnadt schema finnes ej utan blott några bestämmelser om kurserna. Undervisningen omfattar de gamla författarna, geografi, räkning m. m. Inga inspektörer finnas, som öfvervaka, att dessa bestämmelser följas. Eftersom de flesta af byskollärarna fortfarande tänka som folket, tro de, att Kina blifvit påtvingadt denna nya tingens ordning af de utländska makterna och äro därför afvogt sinnade mot oss. Af sina lärare från Japan ha de hört omtalas detta lands underbara omdaning på femtio år, dess stora militära uppsving, dess seger öfver Ryssland och nya stormaktsställning. Allt detta tillskrifves den västerländska bildningen, då däremot »kristendomen är något, som mycket få af de lärda tro på.» »Bismarck trodde ej på Kristus», säga de.

Innan jag går att vidröra det resultat, de nya skolorna gifva, bör jag först berätta om »Chiao-ü Huei» eller »Föreningen för undervisningens befrämjande». En sådan finnes i hvarje stad, eller åtminstone finns en lokal med föreningens namn på en skylt anslaget öfver ingången. Denna förening bör tillse, att skolor upprättas i byarna samt till myndigheterna inrapportera, hvarest den nya skollagen ej tillämpas. Men, som mandarinen själf ofta är fullkomligt obekant med den nya ordningen, ja, understundom i sitt hjärta en fiende till densamma, blir nämnda förenings verksamhet ofta lika med noll.

Men ej så i Weinan under upplyste borgmästare Changs spira. Han har genom nämnda förening anställt ett visst antal s. k. föreläsare, hvilka ha till uppgift att verka för folkupplysningens befrämjande. Dessa draga omkring i distriktet, och vid marknader och teatrar predika de det *nya Kinas enda hopp, som består i militära rustningar, nya skolor, kunskaper och åter kunskaper!* Och mandarinen själf går före med godt exempel. Uppe kl. 5 hvarje morgon färdas han först i bärstol rundt omkring i hela staden för att se till, att alla underlydande göra sin plikt; sedan bevistar han ofta föreläsningar. Ibland föreläser han själf öfver »Det heliga ediktets sexton dygderegler», ibland öfver »Kongtses moralfilosofi». Understundom talar han om afgudarnas hjälplöshet och framhåller västerlandets företräden i vissa afseenden. Han talar aldrig direkt emot evangelium och förföljer ej de kristna. Missionärer, som komma på besök, mottagas allra förbindligast.

Men annorlunda förhåller det sig med hans föreläsare. Jag berättar här, hvad min sagesman, missionär N. Högman, själf hört af sina evangelister, hvilka ofta sammanträffa med dessa herrar föreläsare. Såsom stående i mandarinens tjänst uppträda de mycket självständigt, och ensamma bland folket eller på marknader draga de ej i betänkande att smäda och förlöjliga allt bestående, både gudarna, kejsaren och ämbetsmännen. I sin missriktade patriotism, hvars motto är »Kina för kineserna», framhålla de de orättvisor, Kina fått lida, och måla utlänningarna i så mörk dager som möjligt. Kristendomen och dess bekännare belackas, emedan man fruktar, att den så småningom kommer att utträngа Kongtseanismen.*)

Men hvari består då egentligen deras predikan? Svaret kan sammanfattas i orden: nya kunskaper, mera

*) Konfucianismen.

vetande, materiellt framåtskridande, otro och den krassaste rationalism — se där universalmedlet, som skall läka alla Kinas många sår.

Att härigenom de gamla banden, fruktan för gudarna, respekt för de styrande och vördnad för föräldrar, börja att allt mer upplösas, det ser den sanne fosterlandsvännen med sorg och tillskrifver kristendomen dessa olyckor. Vi se här några af den nya bildningens förstlingsfrukter i Norra Kina. Och man kan ej undgå att fråga sig, hvart den till sist skall föra nationen utan evangelie förädlande och omskapande hjälp.

NU är just den tid inne, då kristliga lärare genom kristlig skolbildning *skola kunna utöfva det största inflytandet på Kina för all framtid.* Hvem vill häri tjäna Kristus? Snart nog kan den tid komma i Kina — den har redan kommit i Japan — då regeringens välordnade, fast hedniska skolor, göra andra skolor obehöfliga. Vi äro fulltarande i behof af tre unga män, hvilka, brinnande af Kristi kärlek, skulle kunna förestå tre välbehöfliga fortsättningsskolor — en i Shansi, en i Shensi och en i Honan — hvarifrån sedan elever kunde sändas till missionsseminariet i Üinch'eng.

»Och jag hörde Herrens röst, som sade: Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt budskap? Och jag svarade: Här är jag; sänd mig!» Es. 6: 8.

Huashan i juli 1909.

C. Henrik Tjäder.

Brefafdelningen

Chikongshan i juli 1909.

I april månad hade vi glädjen välkomna en ny medarbetare på vår station, nämligen herr Ringberg. Fältet är stort och behofvet af nya krafter gör sig gällande, ju mera arbetet utvecklar sig. Inom de sista 3 à 4 åren har arbetet så utvecklat sig i de olika grenarna, att vi känna oss oförmögna till att fylla de stora krafven. Vi äro därför så glada öfver förstärkningar och önska herr Ringberg Guds välsignelse vid inträdet ibland oss.

Som sedvanligt hade vi vårt vårmöte i maj med fullt hus. Deltagarna samlas då från fjärran och när, och i de flesta fall får mötet karaktären af en stor festtillställning. Det materiella måste ha sin plats vid dessa möten, och det hotar ofta att undertrycka det andliga. Kinesen är mycket materialistiskt anlagd. Men de få ordna och styra själfva. Vid detta möte fingo vi döpa en af våra större skolgossar såsom en förstlingsfrukt af vårt skolarbete. Då han först kom till skolan, var han fientligt stämd mot kristendomen, men efter en tids vistelse därstädes fick han erfara kristendomens kraft, trons bön besvarad, och detta grep så hans styfva, hårda sinne, att det snart böjdes för evangelium. Således har skolarbetet i andligt afseende ej varit utan frukt. Vid slutet af terminen hörde jag till min stora glädje, att gossarna hade bildat en liten bönekrets. Några af dem samlades till bönemöten för sig själfva uti ett af rummen.

Myndigheterna ha på flera platser pådrifvit opielastens borttagande med stor kraft, och detta har haft till följd, att vår opieasyl hela våren varit öfverfylld. Omkring 100 patienter ha under vårmånaderna blifvit befriade från sin last. Detta arbete är dock mycket fruktlöst, om ej de enskilda patienterna sedan besökas i hemmen. I annat fall glömma de snart, hvad de sett och hört under sin vistelse i asylen. Guds ord har dock blifvit troget sådt ibland dem. Hvarje opiepatient måste som inskrifningsafgift erlägga 70 kash (20 öre). För denna afgift får hvarje person ett Nytt testamente och en katekes. På så sätt blir Guds ord spridt och vinner inträde uti många hem, där mörkret härskar.

Ett större, lämpligt beläget hus har också inköpts för flickskolan och kvinnoverksamheten. Detta har varit ett länge kändt behof, då skollokalerna sista tiden visat sig vara alltför små och olämpliga. Penningarna till huset begärdes och beviljades i tro. Herren har nu fyllt våra behof äfven i detta afseende.

I slutet af juni höllo herr Andersson och undertecknad en bibelkurs, som var särskildt afsedd för mera försigkomna kristna och evangelisterna. Petri lif behandlades af herr Andersson, och undertecknad valde som ämne för studiet »de sju nådesåldrarna». De egentliga deltagarna voro omkring ett dussintal. Det är just dylika bibelklasser, vi så väl behöfva. Vi komma då i tillfälle att föra de kristna in i Guds ord, och därigenom kunna vi få i tron starka och befästade kristna. Vi själfva kände oss mycket uppfriskade genom studierna, och vi fingo erfara sanningen af ordet: »Den, som vattnar, blir själf vattnad.» Min klass afslutades med en skriftlig examen.

Resor i distriktet ha också företagits. Söder om Honanfu hafva vi en del sökare, som under en följd af år besökt våra möten. En af dem har nu upplåtit sitt hem, och de ha samlats där om söndagarna, men de ha ofta måst samlas under förföljelse, ty fienden har försökt att omintetgöra Guds verk på denna plats. Den svaga plantan hotas ofta af förföljelsens oväder, men är den planterad af Herren själf, så bevarar han den ock från förstörelse.

Yungning har under kvartalet besökts af herr Andersson. Han höll där en veckas bibelkurs öfver ämnet: »Herrens andra tillkommelse». De troende visade mycket intresse. Han gjorde också resor omkring ibland de troende i byarna.

Kolportörerna företogo äfven tvenne resor i västra delen af Yungning-distriktet, som sällan eller aldrig besökts. Deras tanke var att gå ända till Lu-sï, två dagsresor från Yungning, men de hunno ej utanför Yungnings domsaga, förrän bokförrådet tog slut, fastän de tagit med så mycket böcker, de kunde bära. Kort därefter gjordes en resa till Lu-sï, och de rönte stor uppmuntran i sin bokförsäljning. I större byar, vid teatertillställningar och dylikt, rusade folket efter deras böcker, låt vara mest på grund af nyfikenhet, men evangelium blef likväl spridt.

I staden har gosskolan pågått med öfver 20 gossar, små och stora. Läraren T'sao har skött undervisningen, men gossarna hafva under året examinerats af oss, på det vi skulle kunna kontrollera deras arbete.

I Sinngan har arbetet under kvartalet fortgått som vanligt med gosskola, opieasylverksamhet samt bybesök. Predikoturer ha gjorts i distriktet af evang. Chen och ibland af någon af de troende. Maria Pettersson skrifver:

»Under det gångna kvartalet hafva vi kanske rönt

den mesta uppmuntran i arbetet bland opiepatienterna. Sexton hafva blifvit afvanda, tolf män och fyra kvinnor. Af de senare tro vi, att åtminstone en vill på fullt allvar följa Herren.» Hennes son blef i vintras befriad från opielasten, och har sedan dess visat sig vara en verklig sökare efter sanningen. Det var så högtidligt, då några af de troende tågade till hans hem för att hålla tacksägelsemöte, sedan afgudarna blifvit borttagna. Ibland de manliga opiepatienterna finnas också några, om hvilka vi våga hoppas, att de äro dragna till Gud, och att de söka sanningen.»

De fyra infödda, som varit sysselsatta i predikotältet, hafva ofta vid aftonbönerna tackat Gud för hvad de sett af Guds verk. Tältet har en längre tid varit uppslaget utanför magistratens residens, där skaror fått tillfälle att höra evangelium. Några andra enstaka bevis på Herrens verk uti det fördolda hafva vi också sett, för hvilket vi tacka Gud.

Pröfningar hafva heller icke uteblifvit. Stor sjuklighet, isynnerhet bland barnen, har varit rådande både i staden och i byarna. Många hafva dött, flera af skolgossarna voro svårt sjuka men blefvo snart friska igen.

Till följd af långvarig torka hotades trakten af missväxt, och mycken oro rådde bland folket. Anslag om att utlänningarna tvingats lämna landet, att pesten skulle skörda många offer, att det i sjätte och sjunde månaden skulle finnas öfverflöd på mat och kläder m. m., voro uppklistrade.

Ryktena spredos fort, och från rätt aflägsna byar kommo folkskaror för att se, om vi voro kvar i staden. En afton undrade vi, om vi skulle för andra gången upplefva 1900 års erfarenheter. Men myndigheterna gjorde allt, de kunde, för att återställa lugnet, hvilket också lyckades genom proklamationer.

Ossian Beinhoff.

* * *

Chikongshan den 23 juli 1909.

Åter ha vi genom Herrens godhet fått en liten tid af hvila här uppe på berget och en tillflykt undan hettan. Hela våren och försommaren, ja, ända tills för ett par veckor sedan, har en mycket ihållande torka varit rådande nere på slätten, och iföljd häraf en intensiv hetta. Kinas olycka är, att all skog är borthuggen, hvarför regn faller så oregelbundet. Ofta, när torkan varit långvarig och svår, ändas den med riktiga skyfall, som åstadkomma öfversvämning och ödeläggelse. Då det efterlängtade regnet nu kom, var det så häftigt, att floden, som flyter förbi Honanfu, steg öfver sina bräddar, sopande med sig åkrar, hus och trädgårdar i sitt lopp. Den stora järnvägsbron, som leder öfver samma flod, och som kostar omkring två millioner kr., har fått sina massiva stenpelare raserade, hvilket kommer att rubba trafiken för många månader. Liknande har händt äfven på Hankow—Peking-järnvägen, fast i mindre skala.

I slutet af juni hade vi alla våra infödda medarbetare samlade till 14 dagars bibelklass i Honanfu. Det var en glädje att se deras intresse och uthållighet i trots af hettan, som redan då under vissa dagar gick upp till + 40° Cels. i skuggan. Underligt nog synas de infödda lida af hettan nästan lika mycket som vi utlänningar.

För någon tid sedan var jag i tillfälle att besöka en köping, hvarifrån vi under den gångna vintern hade rätt många opiepatienter. Då en af dessa kom hem på våren, fick han en mycket häftig blodstörtning, och det syntes, som om han vore död. Några af dessa nybörjare i tron samlade sig omkring honom samt bådo för honom med det resultat, att han återfick medvetandet och blef frisk nästan omedelbart. Detta stärkte deras tro så, att en af dem ställde i ordning ett stort och trefligt rum i sitt hus, hvarest en 15 à 20 personer samlas regelbundet till gudstjänst. De ha fått lida rätt mycken förföljelse, men vårt hopp är, att många af dem skola bestå i profvet och helt komma öfver på Herrens sida. Ledsamt nog se vi ej ännu samma resultat af opieasylarbetet på andra platser.

Med mina hjärtligaste hälsningar till vår kära kommitté.

I Herren ringe

Rikard Andersson.

* * *

Utdrag ur bref.

Ch'in-k'o-p'ing den 23 juni 1909.

När jag sist skref, var jag ännu i Yuncheng, men i midten af november flyttade jag till Haichow och blef Emma Anderssons kamrat. Vi ha haft ett så trefligt litet hem och snälla kineser omkring oss, och jag har trifts riktigt godt. För språket har nog vistelsen i Haichow varit af nytta, i det jag fått söka att reda mig på egen hand, då Emma varit ute i byarna. Jag kommer ihåg första gången, Emma skulle resa ut, och då hon högtidligt anbefallde mig i kinesernas vård. Då kände jag mig nog en liten smula ensam; sedan blef det lättare för hvarje gång. När Emma var borta, var det gamla Ching-ta-niang och jag, som ledde aftonbönerna. Eljest, då Emma var hemma, var det torsdagskvällen, som var min kväll att leda »li-pai». — Jag minns första gången, jag skulle leda aftonbönen med kvinnorna. Då bäfvade jag nog ej så litet, men jag riktigt kastade mig på Gud, och han hjälpte.

Gamla Ching-ta-niang är mor till evangelisten Ching i Ü-hsiang, som hör till Hai-chow-distriktet. Hon är en sådan rar, fin gammal kvinna med snöhvitt hår och trots sin höga ålder så pigg och rörlig. Det är en riktig glädje att få ha henne i sitt hem. Hon är vår gästemottagare och ser till de kvinnliga opiepatienterna.

Ja, när jag nu beskrifvit gamla Ching-ta-niang, får jag väl äfven lof att säga något om Fann-ta-sao, Emmas hjälpkvinna, samt de fyra kvinnliga opiepatienter, som varit hos oss, sedan jag kom. Fann-ta-sao är från samma by som gamla Ching-ta-niang. Hon är en sådan duglig liten kvinna men har haft så svårt att låta bli att röka opium. Hon har afvants flera gånger men fallit igen för frestelsen. Nu hoppas vi, att hon med Guds hjälp skall bli beständande. Hon vill höra Gud till, har hon sagt, och får Gud bara bevara henne och fördjupa sitt verk i hennes hjärta, skall hon med sitt klara förstånd och sin lätthet att fatta evangelie sanningar nog kunna bli till välsignelse.

Den första af våra opiepatienter, Song-ta-sao, var en äldre kvinna, som alltid hade hufvudet väl ombonadt och riktiga skygglappar för öronen. Hon hade något af den humor i sig, som man nog ej ofta möter hos de kinesiska

kvinnorna. Jag kan ej säga något bestämdt om hennes ställning till evangelium men vet, att hon tyckte om att vara hos oss, och att hon var mycket glad att mottaga Emma i sitt hem, när Emma besökte hennes by, samt att hennes son nu vill tro på Gud.

T'u-ta-sao var en liten skinntorr gumma, mycket snäll och äfven hon mycket belåten med sin vistelse hos oss.

Hu-ta-sao var en ung treflig kvinna med ett klart, öppet utseende, bördig från Honan. Med henne var det riktigt roligt. Jag tror, hon af hjärtat vill tro på Gud. En tid efter sedan hon blifvit afvand och hade rest tillbaka till sitt hem, kom hon åter till oss, medförande en annan kvinna från sin by, som äfven ville afvänja sig från opium. Denna kvinna blef mycket dålig under afvänjningen, och detta oroade naturligtvis Hu-ta-sao, som fört henne till oss, och som visst gått i borgen för henne. Som sagdt, Hu-ta-sao blef mycket orolig, men hon hade lärt känna, hvar hjälpen fanns. En dag hörde vi någon gråta i trädgården. Det var Hu-ta-sao, som, på knä vid en bänk, gråtande bad och ropade till Gud med egna ord och ej med någon inlärd bön. — Bed Gud mycket för denna kvinna, att hon må stå fast! Hon har visst redan fått lida hån, för att hon vill höra Gud till. Den andra kvinnan, som blifvit dålig, ville nödvändigt resa hem, så en dag kommo hennes man och bror och lille gosse och hämtade henne. Vi hörde sedan, att hon i sitt hem icke alls ville bedja till Gud.

Som synes af öfverskriften vistas jag nu på Ch'in-k'o-p'ing, halfvägs upp till Hua-shan. Här är så vackert. Vi bo på en platå med väldiga berg rundt omkring, omslutande oss som en hedersvakt, och endast lämnande en utsikt öfver dalen och slätten i fjärran fri. Jag är så tacksam mot Gud, för att han i kärlek beredt mig detta och njuter i fulla drag af allt skönt omkring mig.

Andrew är nu mycket kryare och starkare, än han varit, och vi hoppas i slutet af sept. eller början af okt., om Gud vill, få sätta vårt eget lilla bo. Gud är så god!

Tillgifna

Elisabeth Hesse.

* * *

Utdrag ur bref.

Yuncheng den 13 aug. 1909.

Att Herren för snart en månad sedan tog lille Gustaf Wester hem till sig, har ni redan säkert hört. Hur underligt Gud leder! I fjol, när jag vid denna tid välkomnade honom till världen, anade jag föga, att jag i år skulle sitta vid hans dödsbädd. Redan vid konferensen, då jag såg lille Gustaf, lofvade jag Gud att under sommaren byta af Augusta Berg för en tids hvila, hvilket jag förutsåg, att hon skulle komma att väl behöfva. Gud lade inga hinder i vägen, utan fogade så händelserna, att jag nödvändigt behöfde resa till Yuncheng. Jag kände då, att jag skulle infria mitt löfte och erbjuda mig att taga vård om Gustaf, så att Augusta kunde resa till Hua-Shan en tid. Bergs togo det såsom af Gud beredt och reste med lugn och trygghet, och jag stannade med glädje för att fullgöra Herrens uppdrag. Lille Gustaf var en sådan liten rolig och rar gosse. Kineser och utländingar, alla voro fästa vid honom. Frisk och duktig var han men fick sina tänder sent. Ehuru 10 månader hade han endast fått de 2 första, och svårt hade det varit, när de kommo fram. Vi hoppades alltjämt få se flera tänder komma. Men det dröjde allt längre. Tandsprickningen vållade honom smärta, och när så värmen blef starkare, blef han sämre. Jag skötte honom efter bästa förstånd och hoppades, att han skulle kunna öfvervinna det onda. Det var ett lindrigt fall, så jag hade ej anledning till oro förrän natten till den 18 juli. På morgonen sände vi bud efter herr Wester, som var i I-shi. Hvarken jag eller någon annan kunde tänka, att slutet skulle komma så hastigt, så brefvet blef ej så brådskande. Herr Wester skulle i hvilket fall som helst ej hunnit hit på kvällen i det svåra väglaget. Under dagens lopp tilltog febern, men Gud gaf lindring och ro framåt kvällen, så att jag åter började hoppas, att herr Wester skulle hinna komma. Senare tilltog åter det onda. Ack, hvilken natt! Ute föll regnet i strömmar och gjorde det dystert, och inne kämpade vi två ensamma med nöd och sorg! Sandbergs hade gått bort till sina grottor för natten, och Bloms voro båda så medtagna, herr Blom af nyss öfverstånden dysenteri och fru Blom af sjukvård och nattvak, att jag ville ej, utom i största nödfall, be dem komma. Jag försökte alla upptänkliga medel för att lindra min lille älsklings smärtor. Om han varit mitt eget lilla barn, vet jag ej, om jag kunnat älska honom mer, jag hade åtminstone ej kunnat göra mer för honom. Den 19:de juli kl. $^1/_{24}$ f. m. kom Jesus med hjälpen och tog honom hem till sig. Det var nog »tandslag», som utsläckte lifslågan. Ni kan tänka er min ångest vid tanken på herr Wester! Ur hjärtedjupet ropade jag: »Herre Jesus, du, som tagit det lilla lifvet hem till dig, hugsvala din tjänare och gif, att ingen må kräfva den lille ur min hand utan förstå, att du handlat enligt ditt allvisa råd!» Sakta lade jag honom på sängen och skyndade efter syskonen Blom. Sedan vi förvissat oss om, att lifvet verkligen flytt, föllo vi ner inför Herren! Det var omöjligt för mig att säga *tack* just då, men småningom stillades mitt hjärtas nöd, och jag fick visshet, att Gud skulle höra bön för den lilles fader. Syskonen hjälpte så kärleksfullt med det, som borde göras. Först sändes ett bud att möta herr Wester med underrättelse om hvad som händt. Sedan klädde vi den lilla kroppen i hvita kläder, som hans mamma själf sytt, och prydde hans lilla läger med blommor. Han låg där så ljuflig och förnöjd, som ville han säga: »ack så skönt, jag har funnit min mamma hos Jesus!» För mig syntes allt som en svår dröm, tills jag fick se, att Gud gaf sin tjänare kraft och nåd att taga äfven detta slag ur fadershanden. Efter några timmars vistelse här kunde herr Wester fortsätta hem till Haichow för att ställa med begrafningen. För värmens skull måste begrafningen ske så fort som möjligt. Dagen efter följde Fredrika, jag och herr Sandberg det lilla stoftet till grafven. Den lille fick hvila bredvid sin mamma på Haichow grafplats. Där hvilar förut en älskad liten, lille Ivar Tjäder. Herr Sandbergs text vid grafven var: »Låten barnen komma till mig och *förmenen* dem icke» o. s. v. Nej, hur tomt det än känns efter den älskade lille, vilja vi dock ej förmena honom hans ljufva ro hos Jesus. Gud ske tack, att jag fick vara både hans sista och första vän på jorden!

Sof godt, lille älskling, tills Jesus kallar ditt namn! Om en liten tid mötas vi åter.

Innerliga hälsningar till kommittéerna.

I Herren tillgifna
Anna Eriksson.

* * *

Yuncheng, Sha, via Siberia and Peking 12 aug. 1909.

Dyra missionsvänner!

För några dagar sedan hemkommo min man och jag från några veckors hvila på det härliga Hua Shan (Blomsterberget), dit syskonen Tjäders bjudit oss. Vi tillbragte också några dagar hos syskonen Högmans, som bodde halfvägs upp på berget.

Vi sågo vår väg så beredd af Gud. Vår gamla vän och kamrat Anna Eriksson erbjöd sig så kärleksfullt att taga hand om lille Gustaf Wester samt se till hemmet för öfrigt. Vi togo detta som beredt af vår Fader och kände oss så trygga att lämna liten Gustaf i hennes vård. När vi hade våra egna älskade barn hos oss, lämnade vi dem så tryggt i hennes vård, när, såsom nu, de egna krafterna sviktade.

Som min mans arbete ej tillät honom att lämna så tidigt som den 16 juni, reste jag ett par veckor i förväg. O, hvilken motsats att från den gråa, förbrända slätten blifva förflyttad till en plats med fullkomligt nordisk natur och nordiskt klimat. *Hua Shan* ligger mycket högt öfver hafvet. Luften var mättad af barr- och blomsterdoft, och om morgnarne väcktes man af den härligaste fågelsång.

I, som bon midt i vårt älskade fosterlands härliga natur, kunnen ej fatta, hvad det vill säga att år ut och år in ej se något vackert, och hur man njuter af att få se en liten bit lik Sverige! Vi njöto ofantligt af Guds härliga skapelse samt af de tillfällen till stillhet vid ordet, som bereddes oss.

Emellertid äro vi nu åter hemma, men det är så tomt efter den lilla sängen i vår sängkammare. Lille Gustaf hämtades under vår bortavaro af Herren Jesus till sin egen älskade mamma! Budet kom så hastigt, han hade endast varit riktigt dålig ett par dagar, troligen tillföljd af försenad tandsprickning. Ehuru han var nära årsgammal, hade han endast två tänder.

Allt, hvad i mänsklig makt stod att göra, gjordes, men Herren ville flytta om sin lilla planta. Den 19 juli tidigt på morgonen tog Herren Jesus honom, och den 20 lades det lilla stoftet till hvila bredvid sin mammas på Haicheo (Hai-djå) kyrkogård, där vi nu hafva fyra grafvar. Vi sakna det lilla älskade barnet *mycket;* så mycken välsignelse och nåd kom med honom. Han har det ju dock så godt, så vi vilja ej önska honom tillbaka, men ett stort tomrum har han lämnat hos oss alla, och mest hos sin egen älskade pappa, som skref till oss: »O, så rik jag är i himlen men — obeskrifligt fattig på jorden!» Herren har dock hugsvalat sin pröfvade tjänare. »*Lägg dig stilla uppå klippan, si, det skiftar ej hos Gud.*»

Sommaren har varit mycket regnig, murar och hus hafva ramlat rundt omkring oss hos våra grannar. Äfven inom vårt eget byggnadskomplex hafva murar ramlat och husen tagit skada. Den myckna fukten är särskildt pröfvande för de små barn, som nödgas vara på stationerna. O, huru godt lille Bertil Högman mådde däruppe på Hua Shan!

Lika skönt som det var att få resa bort från hemmets mångahanda omsorger och få hvila, lika roligt var det nu få komma hem till plikter och arbete igen.

Om en vecka resa min man och jag till våra närmaste engelska grannar för att tjäna vid ett missionsmöte.

I september, 25—29, hafva vi högtid här, i det att alla ledarne inom församlingarna af vår mission samlas till konferens. Vi hafva mycket bedit och bedja än, att Guds Ande med kraft må komma ibland oss. Förenen eder ock med oss härom i förbön!

Innan dess skola vi hålla bröllop åt »vår kinesiske son», som under flera varit vår trogne tjänare, och som nu är, sedan han gått ett par år i seminariet, anställd som evangelist.

I början af oktober blir här dubbelbröllop, i det att våra syskon Andrew Ericsson och Elisabet Hesse då skola förenas, samt ett par af Helgelseförbundets missionärer, som bedt missionär Sandberg viga dem.

Vi behöfva Guds särskilda nåd och hjälp att kunna uträtta Martas tjänst med Marias sinne. Han, som kallat oss, är trofast, och Han *kan* och *vill* hjälpa oss.

Under oktober och november månader hållas de sedvanliga stormötena på alla våra stationer. Kommen ihåg dem i förbön! Bedjen Herren gifva visdoms och uppenbarelses ande med afseende på dem, som skola upptagas i församlingarna.

Vi känna oss nu så stärkta både till kropp och själ och gå med nytt mod höstens arbete tillmötes; vi vilja dagligen dricka ur källan, att vår kraft dag för dag förnyas.

Alla syskonen här i Yuncheng äro friska.

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder medarbetare i vingården
Augusta Berg.

Från stationerna.

Från Ishi, 2:a kvart. 1909.

Fröken Agnes Forssberg har gjort inalles 15 bybesök, hvarvid fröken Maria Björklund oftast varit henne följaktig. En af de familjer, som vid ett sådant tillfälle besöktes, blef så öfvertygad om sanningen, att den kastade bort sina afgudar.

Evangelisten Chang Tien-si har också gjort vandringsresor bland de troende, särskildt besökande nyomvända för att undervisa och uppmuntra dem. Detta har säkert varit till stor välsignelse.

Två *opieasyler* ha varit i gång, en i Linchin, ledd af evangelisten Pei, en i Uan-chüen, ledd af Liu Iang-tsai. Båda dessa bröder ha efter förmåga arbetat troget i detta verk.

I Linchin har resultatet mera omedelbart visat sig åhörareantalets tillväxt vid gudstjänsterna och i katekumenernas ökade antal. Af dessa döptes vid vårens konferens 9 personer.

I Uan-chüen finnes ingen församlingskrets; icke ens någon döpt person finnes på platsen. Det är sålunda ett grundläggande arbete Liu där utfört. Icke blott opie-

patienterna ha genom honom fått höra om Frälsaren, utan äfven andra hafva kommit inom evangelie hörhåll.

Fröken Agnes Forsberg har äfven afvant några kvinnor från opium, tillsammans 8.

I *gosskolan* har det varit 18 elever.

Fru Anna Hahne har med dessa hållit *söndagsskola*.

I flickskolan har det varit 27 elever.

En 10 dagars *bibelkurs* för kvinnor hölls af fröken Forssberg. 20 kvinnor deltogo däri.

Under våren ha döpts inalles 32 personer, hvarigenom antalet församlingsmedlemmar gått upp till 135.

Från Puchow, 2:a kvart. 1909.

Arbetet på stationen Puchow har fortgått som vanligt. På grund af ögonsjukdom afreste fröken Prytz den 1 april till Shanghai, hvarifrån hon återkom till Puchow den 27 maj. Arbetet i *flickskolan* sköttes under tiden af fröken Nylin. Elevantalet har varit 20.

Vid det stora vårmötet döptes fyra personer, två män och två kvinnor. En ovanlig väckelse uppstod bland flickorna i skolan omedelbart efter vårmötets slut. Åtta flickor bekände sig hafva fått frid med Gud. Den unga lärarinnan blef ock särskildt välsignad.

Från medio af februari till medio af mars höllo fröknarna Prytz och Nylin en *bibelkurs* med 18 kvinnor. En bibelkurs för män har under 13 dagar hållits af herr Wester.

Från Haichow, 2:a kvart. 1909.

I *gosskolan* har arbetet fortgått med 31 elever. Lärarna Sie och Uei hafva skött sitt arbete väl, särskildt har den förstnämnde visat stor förmåga och stort nit. Elevernas framsteg hafva äfven varit goda. Hälsotillståndet inom skolan har varit godt.

Fröken E. Andersson har företagit flera *bybesök*. Fröken Hesse har studerat språket för en skicklig lärare.

Vid den stora marknaden i maj bedrefs *tältpredikan* som vanligt. Vid stormötena i Haichow och Ruicheng förekommo inga dop, men en kvinna har efteråt mottagit dopet.

Den 3 juni hade syskonen i Haichow glädjen välkomna herr D. Landin som medarbetare på stationen.

Från Tongchow.

I slutet af april hölls i Tongchow en s. k. *dopklass*, i hvilken omkring 12 män deltogo. Dopklassen efterföljdes af tre dagars väckelsemöten, ledda af mr A. Lutley och den honom medföljande evangelisten Uang. Omedelbart därpå hölls stormötet. Vid detsamma mottogo tre män dopet.

Äfven i Hsiao-I, Fushui, Tungkuan och Peh Tsai hafva stormöten hållits. I Peh Tsai införlifvades en man och en kvinna genom dopet med församlingen.

Opieasylarbetet i Tongchow och Huachow har varit mycket lofvande. Under årets andra kvartal hafva inemot 100 personer blifvit afvanda från opielasten. Därigenom att asylverksamheten koncentrerades på två platser, fingo missionärerna flera infödda medhjälpare fria för predikoresor inom distriktet och för bokförsäljning. En längre predikoresa har af två evangelister och en annan församlingsmedlem företagits i Lonandistriktet, en bergstrakt, som är utan evangelie vittnen.

Kvinnoarbetet har förestått af fröken Eriksson. Bibelkvinnorna Chang, Li och Liu hafva äfven företagit flera resor inom distriktet.

Gosskolan afslutades en af de sista dagarna i maj. Elevernas antal har uppgått till 22. Lärarne Chang och Hsi hafva ledt undervisningen, utom i sång och bibl. historia, hvari fru Högman undervisat.

Tillståndet inom församlingen inger, trots de glädjeämnen som finnas, ganska mycket bekymmer. Några af de troende hafva börjat röka opium, andra börja odla detsamma. Katolikernas propaganda inom distriktet försvårar ofta arbetet.

Från Mienchi.

Husbygge har pågått hela våren. Missionsstationen inköptes i december månad. Utrymmet var trångt, och arbetet kräfde ovillkorligen flera och större lokaler. Missionärernas privata bostad var äfven ytterst trång och obekväm. Under reparationerna rådde vackert väder, hvilket betydligt underlättade arbetet.

I början af maj hölls en *bibelkurs*, som leddes af missionär Stålhammar och evangelisten Chow från Iongning.

Marknadsbesök och *predikoresor* hafva ägt rum ute på landsbygden. *Asylverksamheten* har äfven varit i gång.

Söndagsgudstjänsterna hafva varit tämligen väl besökta.

Från andra Missioner.

Skandinaviska sjömanshemmet i Shanghai.

Det nya skandinaviska sjömanshemmet i Shanghai har invigts med en fest, hvarvid närvoro den skandinaviska koloniens förnämsta representanter i staden. Hemmet benämnes visserligen skandinaviskt och alla skandinaver äro där lika välkomna samt ha samma förmåner, men det är dock hufvudsakligen svenskt, har tillkommit på svenskt initiativ, förestås af svensk personal, och öfver huset svajar den blågula flaggan.

I invigningstalet påpekades, att det nya hemmet vore icke endast afsedt att tjäna som sjömanshem utan borde ock vara en mötesplats för alla skandinaver, hvilka i så stort antal besöka österns metropol, och borde bidra till att ytterligare befästa det broderliga förhållande, som öfverallt ute i vida världen existerar mellan dessa folk. Genom missionär Rydbergs självuppoffrande arbete och outtröttliga energi hade det präktiga sjömanshemmet kunnat komma till stånd, och alla skandinaver, som under gångna dagar fått och i framtiden få åtnjuta hemmets skydd, vore honom stor tack skyldiga.

Byggnaden är uppförd i enkel villastil, på tre sidor omgifven af verandor. I bottenvåningen är inredt en samlingssal med predikstol, orgel och sittplatser för ungefär 100 personer. Här finns ock ett större skrifrum och läsrum. Detta rum innehåller bl. a. ett bibliotek med en massa litteratur på flere språk, kartor och tidningar.

Hvad som kommer att göra det nya hemmet särskildt angenämt och tilldragande, är den vackra trädgård, som planterats rundt omkring huset, och den stora, öppna gräsplan, som anlagts framför byggnadens fasad.

Hus och tomt äro sjömanshemmets egendom och ha i sitt närvarande skick kostat ungefär 70,000 kr. Dessa penningar ha åstadkommits dels genom försäljning af det gamla hemmet för närmare 25,000 kr., dels genom lån.

En medicinsk högskola.

I Tsinan, Shantongs hufvudstad, har Engelska Baptistmissionen upprättat en medicinsk högskola och ett större sjukhus. Byggnaderna ha helt och hållet bekostats af Engelska Baptistmissionen, men meningen är, att högskolan skall blifva ett slags förbundsskola, där ett samarbete mellan de olika missionerna äger rum, och där unga kineser från de olika missionsdistrikten kunna erhålla utbildning. För närvarande innehafva Engelska Baptistmissionen och Amerikanska Presbyterianska missionen ledningen af högskolan. Tillfälle gifves äfven andra missionssällskap att sluta sig till företaget.

Det mål, missionerna satt sig före, är att vid en *utprägladt kristen högskola* gifva kineser medicinsk utbildning. Unga män från kristna familjer äga företräde. Men äfven icke kristna ynglingar kunna vinna inträde, såvida de äga de nödiga förstudierna, äro af god karaktär och villiga att i allt underkasta sig ordningen vid högskolan.

Ett kristet universitet.

Fyra af de missionssällskap, som arbeta i Sïchuan, nämligen Amerikanska Baptistmissionen, Brittiska Kväkarsällskapet, Kanadensiska Metodistmissionen och Metodist-Episkopalkyrkans missionssällskap, hafva beslutat upprätta ett gemensamt kristet universitet. Deras nuvarande plan är att förlägga universitetet till staden Chentu i Sïchuan. De hafva tillsammans inköpt ett stycke land, omkring 50 tunnland. Denna tomt har sedan styckats i sex mindre tomter, och meningen är att på fem af dessa bygga förskolor till universitetet. Hvart och ett af de i företaget intresserade missionssällskapen får påtaga sig omkostnaderna för uppförandet af en förskola samt för upprätthållandet af arbetet därstädes. På den sjätte tomten skall universitetet uppföras, och blir byggandet och underhållandet af detsamma gemensam utgift för de olika sällskapen.

Koreanska kyrkan.

En af missionärerna i Korea skrifver, att orsaken till den koreanska kyrkans hastiga tillväxt är densamma som i den första kristna tiden. Fyllda af Anden vittna Jesu lärjungar genom sina lif och sina ord och sprida sig öfverallt för att utså evangelie säd. Koreanerna läras, att *hvarje kristen* måste vara missionär bland sitt eget folk, måste för dem, som aldrig hört evangelium, kungöra Kristi kärlek. När en korean begär inträde i församlingen, tillfrågas han, huruvida han sökt vinna andra för Kristus. Kan han ej jakande besvara denna fråga, får han vänta med sitt inträde i församlingen, tills han insett vikten af att vara ett Jesu vittne. Följden är, att missionärerna ofta ombedjas att på nya platser bilda församlingar af de lärjungar, som vunnits af någon infödd kristen.

Evangelie seger.

I sin nyutkomna bok »Min afrikanska resa» skrifver Winston Churchill, att Uganda är det enda land, han besökt, där *alla* regelbundet bevista gudstjänsterna. Han beräknar de infödda kristnas antal till 100,000. Alla kyrkor rymma sammanlagdt 125,000. De infödda evangelisterna och lärarna uppgå till 3,000. Mr Churchill försäkrar, att under alla sina resor i Afrika såg han aldrig lugnare förhållanden eller lyckligare hem än i Uganda, där ej för så många år sedan missionärerna på det grymmaste mördades af infödingarna.

Kinesiskt missionssällskap.

Förtjänsten af att bilda missionssällskap i Kina tillhör ej uteslutande utlänningen. Det »Kinesiska Missionssällskapet», hvars mål är Kinas evangelisering, stiftades 1884 af kristna kineser i San Francisco. Sällskapets särskilda verkningsfält är provinsen Kuang-tong, från hvilken de flesta i Förenta Staterna boende kineser härstamma. Fast sällskapet är ekonomiskt oberoende, står det dock i nära beröring med »American Board» och tager med glädje mot råd och bistånd af detta erfarna missionssällskap. Rev. C. A. Nelson i Canton tjänstgör som Kinesiska Missionssällskapets superintendent och kassör. Sällskapet har en missionsstation, fem utstationer, en pastor, fyra evangelister, en bibelkvinna, tre gosskolor, två flickskolor och egendom till ett värde af nära 50,000 kronor. Församlingsmedlemmarnas antal uppgår till öfver 400. Kinesiska Missionssällskapets arbete är en källa till stor uppmuntran för andra missioner, ty dess verksamhet visar, att evangelium slagit fasta rötter hos de kinesiska kristna, och att dessa börja ett självständigt arbete.

Kristendom och civilisation.

James Chalmers, som led martyrdöden på Nya Guinea, yttrade en gång: »Under 21 års tid har jag lefvat bland infödingarna på Söderhafsöarna och under 9 år bland Nya Guineas vildar. Jag har bland dem varit i tillfälle att se ociviliserade och halfciviliserade, jag har vistats bland de infödda kristna, och jag har bott, ätit och sofvit hos kannibalerna. Men jag har aldrig råkat någon, vare sig man eller kvinna, som rönt något inflytande af civilisationen utan att först mottagit intryck af kristendomen. Hvarhelst det på Söderhafsöarna finnes den minsta gnista af civilisation, beror det därpå, att evangelium blifvit predikadt därstädes. Och finner man på Nya Guinea en vänligt stämd inföding, så kan man vara förvissad om att korsets budbärare där förkunnat Kristi lära.

En kristen missionsarbetares utrustning.

Af

Rev. *J. Hudson Taylor.*

Ett lif, öfverlämnadt åt Gud och ledt af den Helige Ande.

En stilla förtröstan på Gud för alla behofs fyllande.

Ett kärleksfullt sinne och villighet att ödmjuka sig.

Finkänslighet i umgänget med människor och förmåga att finna sig i olika förhållanden.

Brinnande ifver för arbetet och uthållighet i motgång.

Kärlek till ett stilla umgänge med Gud och till hans ord.

Någon erfarenhet och välsignelse i arbetet för Herren i hemlandet.

Själsstyrka och en frisk kropp.

* * *

I Förenta staterna finnes det en kristen pastor på 500 människor. I Japan däremot finnes det blott en på 114,000 människor, i Afrika en på 220,000 och i Kina en på 437,000. Det finnes 405,297 afgudatempel i Japan, men endast 1,635 kristna kyrkor, kapell och predikolokaler. Afgudatemplens antal i Japan är alltså nära 250 gånger större än de kristna kyrkornas.

En hindus omvändelsehistoria.

Följande vittnesbörd af en indisk kristen är meddeladt af en amerikansk missionär i Basim, Berar.

»För några få år sedan var jag blind och okunnig om den sanne Guden. Ehuru jag följde mina fäders bruk och tillbad gudar af stock och sten, längtade mitt hjärta efter en Gud, som kunde höra mig. Det var min vana hvar dag att tillbedja det tulsiträd, som var planteradt strax utanför min dörr.

En morgon, då jag gick rundt omkring detta lilla träd och upprepade mina böner, såg en barberare mig och sade skrattande: 'Säg mig, min broder, hvarför gör du så?' Jag svarade: 'Jag säger mina böner och söker finna frid'. 'Åh', sade han, 'du skall ej finna någon hjälp på det sättet. Men kom bort till mitt hus. Jag har en liten bok, i hvilken några underbara saker äro skrifna — kanske du genom läsandet i den finner glädje'. Jag gick glad till hans hus, men, som jag ej kunde läsa, läste barberaren för mig ur boken, som var Nya testamentet. För första gången hörde jag nu om Jesus, människornas Frälsare, sorgernas man, som bar våra synder för oss — och mitt hjärta ropade af stor längtan att lära känna honom.

Dag efter dag besökte jag min vän barberaren, och dag efter dag lyssnade jag, medan han läste i denna underbara bok om huru Gud hade sändt sin ende Son för att dö, på det att vi måtte lefva. 'O, säg mig', ropade jag, 'hvar kan jag finna honom?' Men han, en hedning liksom jag, kunde blott läsa ur boken för mig. En dag sade han: 'Det finns några människor i Basim, som kallas kristna, de undervisa om denne Kristus'. Jag bad att få låna hans Nya testamente och begaf mig genast åstad till Basim, dit det var omkring trettio (eng.) mil. Då jag nådde staden, hungrig och med såriga fötter, började jag genast fråga efter de kristna. En man visade mig orätt, en annan ville afråda mig från att uppsöka de kristna; men jag önskade höra om Jesus, den underbare Frälsaren.

Omsider, då jag nästan förlorat modet, träffade jag en kvinna, som hvilade vid vägkanten med sina vattenkrukor. Jag stannade och frågade henne: 'Kvinna, kan du säga mig, hvar jag kan finna de kristna?' Hon svarade: 'O ja, gå rakt uppför denna väg, så kommer ni till missionärens hus'. Som jag började gå, sade kvinnan: 'Vill ni ej hjälpa mig att lyfta upp mina vattenkrukor!' Jag svarade henne: 'Hvad, kvinna? Jag är en man af låg kast, och jag skulle orena ditt vatten.' 'Sir', sade hon, 'inför Gud är ingen kast'. I det jag därpå hjälpte henne att lyfta upp hennes börda, tänkte jag, att detta var, hvad min vän barberaren sade mig, de kristna trodde, och att denna kvinna måste vara en kristen. Jag vandrade uppför vägen i den riktning kvinnan anvisat och råkade i samtal med en man, som satt utmed vägen. Denne man visade sig vara en förkunnare af den kristna religionen. Under två timmar talade han till mig om Jesus Kristus och hans kärlek till förlorade syndare. Det började skymma, därför inbjöd han mig att tillbringa natten i hans hem. Då vi inträdde, hade hans hustru tillredt aftonmåltiden. Jag satte mig på något afstånd, af fruktan att jag skulle besmitta deras föda, men denne kristne man inbjöd mig att komma nära och satte mat för mig. Därpå bad han med böjdt hufvud och hopknäppta händer de kristnas Gud att välsigna vår föda och mottaga våra tacksägelser. För mig var allt detta så underbart, att jag knappt kunde äta, ehuru jag var hungrig och matt.

Långt inpå natten sutto vi tillsammans, och mitt hungriga hjärta mättades af lifvets bröd, och min törstiga själ vederkvicktes af källan med lefvande vatten. Jag kunde ej sofva, ty mitt hjärta började smaka den frid, som jag så länge sökt. Tidigt nästa morgon gingo vi till missionärens hus, och här fick jag undervisning flera dagar å rad.

Slutligen återvände jag till min egen by och bekände för min familj och mina vänner, att jag hade beslutat blifva en kristen. Mina bröder hånade mig och vägrade gifva mig min andel af vår egendom. Men min gamla moder och min hustru samtyckte att gå med mig. Med dem och några få saker, som jag kunde medtaga, begaf jag mig sålunda åter på väg till Basim, där jag blef i tillfälle att förtjäna uppehället för mig och min familj. Under första tiden där dog min hustru af kolera; men Gud öfvergaf mig icke, och till slut — ack lyckliga dag! — blef jag döpt och mottagen i den kristna församlingen.»

Den missionär, som meddelat detta, tillägger: »Bhau (så var mannens namn) är en uppriktig, allvarlig kristen. Efter sin omvändelse ägnade han sig genast åt att lära läsa Guds ord, och han har nu blifvit en framgångsrik kolportör, som förkunnar Kristus för alla, som vilja lyssna. Han har varit ett medel att föra mer än tjugo af sina närmaste anförvanter till Kristus, och han har gagnat många fler.

För att hjälpa sina kristna bröder och sitt eget folk till ett lif af idoghet och oberoende har Bhau framhållit för dem behofvet af att tillförsäkra sig jord från regeringen. Han gick själf med dem, tog upp ett fält och blef en trogen brukare af jorden. Den kristna byn Taranpur har till stor del tillkommit genom hans outtröttliga bemödanden. Hvarhelst Bhau går, för han Guds ord med sig och predikar evangelium om riket med en brinnande åstundan att se människor komma till Jesus Kristus.»

Ur »*The Bible in the World.*»

Tron består däruti, att vi helt enkelt göra, hvad Gud säger oss, lämnande följderna i hans hand.

Familjenotiser.

Vår redan förut så hårdt pröfvade broder, herr Wester, har drabbats af ännu en stor sorg, i det att Herren till sig återkallat hans älskade gosse, Gustaf. Den lille afsomnade den 19 juli kl. 4 f. m. Vår broder har begärt förbön, och förvisso vilja missionens vänner efterkomma denna begäran. Måtte Gud hugsvala hans sörjande hjärta och hjälpa honom att bära äfven detta hårda slag!

Glädjen att gifva.

Den store häfdatecknaren Thomas Carlyle var född i en bondes koja i norra delen af England. Hans föräldrar, som voro fattiga, hade dock lämnat honom ett rikt arf genom det sköna föredöme af ett kristligt lif, som de gifvit honom.

De slantar, den lille gossen på ett eller annat sätt lyckats förtjäna, hade han samlat i ett lerkrus, som han förvarade på öfversta hyllan i ett skåp. En kall yrvädersnatt, då hans föräldrar farit till staden, knackade en fattig, förfrusen tiggare på dörren och begärde hjälp. Thomas rördes till medlidande. Skyndsamt klef han upp på en stol, tog ned sitt lerkrus och tömde dess innehåll i tiggarens hand.

När gossen vuxit upp och blifvit en stor och ryktbar man, beskref han sina känslor den dagen med dessa ord: »Jag visste aldrig förr än då, hvad himmelens glädje kunde vara lik.»

Förgät icke att göra väl och dela med dig, ty till sådana offer har Gud välbehag. Ebr. 13: 16. Du skall ock själf hafva rik glädje däraf.

Gifven, så varder eder gifvet!

Redovisning

för Influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Augusti månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
644.	Onämnd gm K. B., Tranås	10: —	
648.	»Ett litet löf» från E. N., Ystad	10: —	
649.	A. D., Ellensdal, Alingsås, till I. Böllings underhåll	500: —	
651.	Kollekt vid H. Linders möte i Ystad d. 17/6 gm I. A.	27: 60	
652.	Onämnd gm A. K., Linköping	100: —	
653.	A. W. gm d:o	3: —	
654.	»Tackoffer»	75: —	
657.	Östra härads kristl. ungdomsförbund, till C. Bloms underhåll gm A. S., Hvetlanda	325: —	
659.	»Söndagsägg» gm M. K., Misterhult	3: —	
660.	M. A. gm d:o	1: —	
662.	Kollekt vid ett möte på Kullen gm A. D.	2: —	
664.	K. A. K., gm Ev. Fosterl. Stiftelsen	25: —	
665.	E. & S. »Söndagsägg» gm S. L., Ystad	5: —	
666.	»Tackoffer på Herrens altare» gm F. G. D., Eliselund	10: —	
667.	Sparbössemedel gm H. T., Hedemora	6: —	
668.	E. B., Stockholm	5: —	
	Transport	1,107: 60	
669.	»Tackoffer»	300: —	
671.	Syföreningen i Rök gm A. G. W.	50: —	
674.	Kollekt i Hörle gm H. L.	17: 50	
675.	Kollekt i Gislaved gm d:o	11: —	
676.	»I stället för bortresa under semester»	50: —	
677.	Arbetsföreningen i Barkeryd gm A. B.	100: —	
678.	K. F., Sthlm	150: —	
679.	H. B., Malmö	10: —	
680.	Missionsvänner i Grebo gm L. A. W., Fridhem, Grebo	60: —	
681.	»Tackoffer åt Herren» från O. & H. K., Lund	7: —	
682.	O. Y., Ölsboda, Degerfors, gm P. Y., Sthlm	300: —	
683.	M. R., Blindskolan, Växjö	40: —	
684.	St. Mölarps öresförening gm E. O., Tranås	50: —	
685.	Björka syförening gm G. G., Motala Verkstad	30: —	
686.	A. W., Korsnäs	200: —	
687.	Lindesbergs missionskrets gm J. E.	25: —	2,508: 10

Särskilda ändamål.

643.	Visby femöresförening till Stålhammars, för evangelisationsarbetet, gm M. S., Visby	25: 40	
645.	Syföreningen i Norra Skärstad, till Peng-Suisings underhåll, gm I. S., Säby	50: —	
646.	Från vänner i Gunnarsberg, Flisby» »Grundplåt till ett hvilohem på Hua-shan» gm I. B.	25: —	
647.	Insaml. vid ett Kina-möte på Ryhof, till d:o gm d:o	43: —	
650.	K. G. M., Stockholm, halfårsunderhåll för gossarna Lu-Hsien-tu & Yuan King-teng	50: —	
655.	I. L., Sthlm, till inf. evangelist	20: —	
656.	Fru G., Bodanäs, Nässjö, bidrag till ett hvilohem på Hua-shan gm I. B.	10: —	
658.	Skolbarnen i Baggetorp, till skolbarnen i Sinan, gm M. K., Misterhult	10: —	
661.	Halfårsunderhåll för Ma-ken-hsi	25: —	
663.	A. D., Kristdala, till frakt för jullådorna	3: —	
670.	A. T., Helsingborg, kvartalsbidrag för Liu-Hsi sheng	12: 50	
672.	Fr. söndagsskolan i Lindesbergs missionshus, till Io Ghem-chos underhåll, gm C. E. J., Håga, Lindesberg	30: —	
673.	C. E. J., Håga, Lindesberg, till inf. evangelist	50: —	353: 90
	Summa kr. under aug.		2,862: 60
	Under jan.—juli månader kr.		44,040: 01
	Under jan.—aug. månader kr.		46,902: 01

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Vår själ väntar efter Herren; han är vår hjälp och sköld. Ps. 33: 20.

Missionens höstmöte

hålles

söndagen den 3 okt. på för- och eftermiddagen i kyrkan vid Floragatan enl. följande program:

Kl. 11 f. m. Patron *Joh. Hedengren* och missionär *H. Linder.*

Kl. 6 e. m. Missionsföredrag af missionär *H. Linder* och fru *Maria Linder.*

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 19. Årg. 14. 1 Oktober 1909. Pren.-pris 1: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Ett lefvande offer. — Kinesiska kyrkans ställning under nuvarande förhållanden. — Ännu en. — Besök i ett kinesiskt fängelse och i en annan fängelseliknande anstalt. — Brefafdelningen. — Från andra missioner. — För våra små missionsvänner. — Missionens höstmöte. — Missionens bönemöten.

Gosskolan i Tongchowfu.

Ett lefvande offer.

Guds ord till dem, som vilja blifva helgade, är först: »Öfverlämnen eder själfva åt Gud». När människan offrar sig, är Gud den, som sedan helgar henne. Somliga vänta, att Gud skall göra deras andel, men andra försöka att uträtta det, som endast Gud kan och vill göra. Men lika litet som människan kan göra det, Gud skall göra, lika litet gör Gud det, som han vill, att människan själf skall göra.

Ett Guds barn offrar sig åt Gud genom att totalt skilja sig från allt och alla, som kan hindra dess hängifvenhet och hjärtas plikt samt kärlek till Jesus. Inga stora eller små afgudar få behållas. Intet af andens och köttets besmittelse får finnas kvar, ty den Helige Andes röst från himmelen är: »Ren, ren», såsom han är ren. När den troende underskrifvit förpliktelsen i 2 Kor. 6: 3—10 och uppriktigt lofvat att så långt, som i hans förmåga står, med Herrens hjälp uppfylla densamma, då gör Gud sitt. Många säga, att det är omöjligt att så helt och hållet offra sig åt Gud; men ett sådant påstående är oförståndigt. Om en brud och en brudgum kunna gifva sig åt hvarandra för att vara trogna i nöd och lust, så kunna vi sannerligen också gifva oss själfva som ett helt offer åt Herren. Hafva vi ett fullt förtroende till vår Herre, och älska vi honom, så är offrandet med dess saliga följder icke så svårt, som de troende i allmänhet antaga.

»Hvad vi böra vara, det kunna vi blifva.» Omöjligheter finnas icke hos Gud, allraminst då han själf befallt, »att vi skola tjäna honom utan fruktan i rättfärdighet och helighet inför honom i alla våra dagar».

Gör förbund med Gud i dag, du Guds barn! Öfverlämna dig helt åt honom oafsedt alla dina känslor!

Offrandet måste vara fullkomligt och ske en gång för alla. Sedan vi lagt oss själfva och allt, hvad vi äga, på Herrens altare, måste vi låta det förblifva där och låta Gud handla med oss, precis som han vill. »Vi äro icke mer våra egna utan tillhöra honom, som så dyrt köpt oss med sitt blod.» När tvenne personer stå inför altaret och gifva sina löften åt hvarandra, då gäller detta icke endast för ögonblicket utan för all framtid: För sjukdom och hälsa, motgång och medgång, ja, för *all tid*. Äfvenså när vi helt öfverlämna oss. Vi offra det, som är kändt, och allt, som är okändt. När Guds ledning visar oss nya plikter för stunden eller det kommande, då hafva vi att utföra eller fullborda den förpliktelse, som vi »redan förut hafva iklädt oss».

Många offra sig för arbetet i Guds församling och för att få kraft att tjäna i vingården. Men har man först offrat sig åt Gud — öfverlämnat sig åt honom för att göra, vara och lida, hvad honom täckes — då följer det andra af sig själf. De, som offra sig för arbete och tjänst, förgäta, att Gud frågar mera efter, hvad vi äro till vår inre människa, än hvad vi göra, ty han önskar först sätta sin stämpel på oss. Han ser mer på människans karaktär än på hennes arbete. 1 Kor. 13: 1—3. Intet Guds barn undfår den Helige Andes fullhet, som icke traktat därefter utan att hafva några som helst biafsikter — t. ex. att kunna uträtta storverk, få njuta af ljufva känslosvall, få slippa frestelser, pröfningar, strider, kamp o. s. v. Om vi äro, hvad Gud önskar, att vi skola vara, så skola vi göra, hvad han önskar, att vi skola uträtta. Då skall han taga af »vårt lilla» och föda ganska många med. Intaga vi denna andliga ställning, behöfva vi icke frukta att vara kraftlösa, tvärtom vi blifva starka, men endast af och genom hans »starkhets kraft», och mäktiga att utsläcka alla den ondes glödande pilar.

C. A. Langhlin.

Kinesiska kyrkans ställning under nuvarande förhållanden.

Af *D. E. Hoste.*

Då vi afhandla detta ämne, måste vi taga i betraktande dels de genomgripande förändringar, som redan ägt rum, dels de reformer, som för närvarande genomföras. Men, när vi dryfta detta ämne, måste vi ihågkomma, att, äfven om vissa förändringar ägt rum i en del af Kina, få vi ej däraf draga den slutsatsen, att samma förändringar försiggått öfver hela Kina.

Då vi nu gå att betrakta den kinesiska kyrkans nuvarande ställning, erbjuda sig tvenne hufvudmoment: »Ställningen utom kyrkan» och »Ställningen inom kyrkan».

Ställningen utom kyrkan.

1. *Myndigheternas ställning till kyrkan.*

Sedan flera år tillbaka hafva de kinesiska ämbetsmännen insett, att de hvar för sig göra klokast uti att beskydda utlänningarna. Äfven de infödda kristna söka de skydda på allt sätt. Men detta oaktadt bäfva de, då de se, hur kristendomen griper allt mera omkring sig. De frukta, att något intrång skall göras på deras lagliga myndighet öfver de infödda kristna, och att den kristna kyrkan skall blifva det medel, hvarigenom utlänningarna grundlägga sin makt i Kina.

Då jag besökte en konferens, som hölls 1908 i Chengtu, Västra Kina, blef jag förvånad öfver det vänskapliga och vördnadsfulla erkännande, som från vicekonungens sida kom konferensen till del. Men på samma gång som vicekonungen visade erkänsla för missionärernas arbete, uttryckte han och flera andra ämbetsmän sina farhågor för att kinesiska kyrkan skulle bli upphof till sociala och politiska oroligheter.

Detta misstroende till den kristna kyrkan visar sig på många sätt. Jag känner åtminstone till *ett* järnvägsbolag, i hvilket de kristna ej tillåtas taga aktier. Man fruktar nämligen, att utlänningarna, under namn af kinesiska församlingsmedlemmar, skola placera kapital i företaget. I en annan del af landet ha de kristna haft svårt att få köpa jord. Röster hafva äfven höjts för att ej gifva de kristna rösträtt under den nya statsförfattningen.

2. *Det kinesiska folkets ställning gent emot kristendomen.*

Det är onödigt att här framdraga en massa välkända fakta, men jag vill med några få ord draga uppmärksamheten till några framstående drag, som kännetecknа folkets ställning till kyrkan. I många delar af Kina har det funnits och finnas ännu en hel massa personer, som velat sluta sig till kyrkan för att erhålla hennes hjälp vid rättegångar. Och vi måste alla erkänna, att skola ämbetsmännens nämnda farhågor försvinna, så måste vi se till, att kyrkan hålles ren från personer med dylika motiv. Intet annat är heller så som just detta ägnadt att i kinesernas ögon nedsätta den kristna religionen. Det säkraste skyddet mot allt detta är, att missionärer och infödda ledare sammansluta sig och bestämdt vägra att hafva något med rättegångar att göra. Vi kunna tryggt säga, att ju mindre kyrkan vänder sig till kinesiska myndigheter eller till utländska konsulat med begäran om bistånd, dess bättre.

Vi måste med glädje erkänna, att bland alla klasser i Kina har en stor förändring ägt rum i förhållande till den kristna kyrkan. Många kineser, särskildt i det inre af Kina, börja längta efter västerländsk bildning, och för erhållandet däraf vända de sig helt naturligt till de kristna samfunden. Vi inse nog alla, att denna omständighet öppnar för oss nya dörrar, och dock är stor fara förknippad därmed. På samma gång som det vore ovist att ej draga fördel af denna sakernas ställning, så föreligger det en möjlighet, att tid och krafter tagas alltför mycket i anspråk för något, som, hur viktigt det än må vara, dock ej är af samma vikt som kyrkans första kallelse, nämligen att göra Jesus Kristus känd.

Och hvilken villighet finnes det ej nu bland skaror af kineser att höra evangelium, då däremot för några år sedan fruktan för och fördomar mot utlänningen afhöllo många från att lyssna till våra ord. Vi ansågos då såsom trollkarlar, och troddes vi äga makt att tillskynda dem något ondt, som lyssnade till våra ord. Nu däremot är det möjligt att antingen ute i fria luften eller i predikolokaler samla talrika skaror, som vilja höra. Och när vi se detta, vore det då rätt att taga tid och krafter från det direkta missionsarbetet och ägna sig åt andra grenar af uppfostringsarbetet?

3. *Den ökade kunskapen om Västerlandet.*

Kineserna ha på sista tiden fått större kännedom om Västerlandet och förhållandena därstädes, och de kinesiska skriftställarna sky ej att i sina böcker beskrifva alla de genomruttna sociala och moraliska förhållanden, som i större delen af den kristna världen göra sig gällande. All den synd, den snikenhet och det elände, de mött bland de s. k. kristna, måla de ut i bjärta färger och tillägga, att är detta kristendom, så kan Kina godt undvara densamma.

I allmänhet fatta kineserna ej, att västerländska nationerna och kristna kyrkan ej äro liktydiga begrepp. Att den sanna kristna kyrkan blott består af dem, som i anda och sanning tillbedja Gud, detta behöfver man klargöra för kineserna. De måste lära sig inse, att det ej finnes en hel nation, som kan betraktas som Guds folk, utan blott de, som tro på Jesus Kristus, världens Frälsare, och som söka göra hans namn kändt bland alla folk. Hur viktigt är det ej, att de förstå, att kyrkan ej är ett verk af de västerländska nationerna utan en Guds skapelse, resultatet af Guds Andes verk i deras hjärtan, som blifvit delaktiga i Jesus Kristus, hvad folkslag de än må tillhöra.

4. *Regeringens förändrade politik.*

Utan att ens försöka att noggrant dryfta kyrkans ställning med afseende på regeringens förändrade politik, så vill jag dock nämna ett eller två fakta.

För det första måste vi noga komma ihåg, att det är hvar enskild kristens och hvart kristet samfunds skyldighet att vara all mänsklig öfverhet underdåniga. Och jag anser äfven, att under närvarande förhållanden är det klokast för de kristna i Kina att vara noga på sin vakt och ej yttra något klander om regeringen och dess förehafvanden. Ty sådana yttranden gå sedan från mun till mun, öfverdrifvas och förvrängas, och ofta bidraga sådana yttranden till att myndigheternas misstro till kyrkan ökas. Vi veta alla, att kyrkan i Västra Kina ofta varit utsatt för förföljelse, och har detta ej blott berott på hennes religiösa åsikter utan äfven på hennes förmodade otrohet mot fäderneslandet. Och i närvarande stund, då den kristna kyrkan i Kina både af regeringen och af folket anses som mer eller mindre utländsk, så kan ej nog takt och försiktighet visas af kyrkans medlemmar.

Ställningen inom kyrkan.

Jag inser mycket väl, att det ännu finnes mycket att säga om »ställningen utom kyrkan», men tid och utrymme saknas, så jag vill inskränka mig till att säga några ord om ställningen inom kyrkan.

1. *Den hastiga tillväxten af antalet församlingsmedlemmar.*

Detta faktum är ju i och för sig glädjande men ökar vårt ansvar och bjuder oss att vidtaga motsvarande mått och steg för att kunna meddela erforderlig undervisning i den kristna trosläran åt både barn och fullvuxna. Blir sådan undervisning försummad, så kommer det att inverka menligt på församlingarna.

Det är af största vikt, att större åtgärder vidtagas för att bibringa de kinesiska kristna större bibelkännedom. Därför måste bibelklasser anordnas på alla utstationer. Inom China Inland Missionen har mycket gjorts för att tillgodose detta behof. Missionärer, hvilkas kännedom om kinesiska förhållanden och kunskaper i kinesiska språket göra dem särskildt lämpliga för denna gren af arbetet, hafva helt och hållet ägnat sin tid däråt. Resultaten hafva varit glädjande, de kristna hafva fått större insikt i Guds ord och därmed äfven större fordringar på ett rent och heligt lif. Utbildade infödda evangelister hafva äfven deltagit i arbetet. Tyvärr äro dessas skara blott alltför liten.

Bibelklasser för de infödda medhjälparna själfva hafva äfven hållits på skilda platser. Anordnandet af dessa bibelklasser är ju ej något nytt. Dock måste vi fråga oss själfva, huruvida vi göra allt vi kunna för att fostra

de kristna i Kina. Göra vi det ej *nu*, så skall det ej dröja länge, innan den kristna kinesiska kyrkan kommer att gå tillbaka i sin utveckling.

2. *De allt större kraf, som ställas på skolarbetet.*

Det är af största vikt, att de kristnas barn erhålla grundlig undervisning i kristendomen, så att kristna karaktärer danas. De flesta af oss känna ju till, hur det förhåller sig med många församlingsmedlemmars barn ute på landsbygden, hur de vanligen besmittas af hedendomen rundt om och växa upp till ett hinder för kyrkan i stället för att blifva till välsignelse. Och vi kunna ej klandra föräldrarna därför. De äro själfva i de flesta fall okunniga och måste arbeta strängt för sitt uppehälle. Själfva hafva de vuxit upp i en hednisk atmosfär, och man kan knappast begära, att de skola vara i stånd att på ett tillfredsställande sätt fostra sina barn. Därför faller ansvaret för närvarande på kyrkan, och så många barn som möjligt böra samlas i missionsskolorna för att där fostras för Herren. Vi måste betänka, att det är stor skillnad på dessa missionsskolor och de läroanstalter, som afse att meddela ungdomen kunskaper i västerländsk lärdom. Dessa senare läroanstalter äro ock af stor betydenhet, men vi få ej glömma, att när det gäller skolarbete, så är vårt mål framför allt att fostra församlingsmedlemmarnas barn till kristna personligheter, så att de kunna äga förutsättningar att en gång i framtiden blifva goda och stadfästade kristna. Vi behöfva kristna jordbrukare, kristna handtverkare, kristna affärsmän, som genom sina lif vittna för sanningen. Vi kunna aldrig nog framhålla vikten af uppfostringsarbetet bland barnen, och innan jag lämnar detta ämne, vill jag framställa en fråga: Fullgör kyrkan sin plikt gent emot barnen och de unga?

3. *Utbildandet af infödda medhjälpare.*

I den vägen måste oändligt mycket mer göras. För det första fordras stor urskillning vid valet af infödd medhjälpare. Blott den borde väljas, som vi ha anledning tro vara kallad af den Helige Ande till evangelie förkunnande. Vi veta alla, att det är jämförelsevis lätt att låta en skara unga män genomgå en bibelkurs, men hur ofta har ej resultatet af en sådan kurs varit nedslående! Af högsta vikt är, att den infödde medhjälparen är karaktärsfast, uppoffrande och villig att förneka sig själf. Boklig lärdom har hittills varit af mindre vikt. Visst behöfvas för vissa poster män med gedigna kunskaper, och, ju mer tiden lider, dess större användning få vi för sådana män.

Ännu ett annat förhållande inom kyrkan vilja vi taga i skärskådande, nämligen det allt större inflytande inom församlingarna, som utöfvas af de infödda ledarna. Med tiden skola allt dugligare kinesiska ledare uppstå inom kyrkan, och svårigheter i samarbetet med missionärerna kunna då lätt uppkomma. Låtom oss taga ett exempel! En äldre missionär, som länge arbetat på en och samma plats, blir förflyttad till en annan station, och en yngre intar hans plats. Till namnet är den yngre missionärens ställning densamma som hans företrädares men ej så i verkligheten. De kinesiska medarbetarna på platsen ha varit vana att se upp till den äldre missionären och i allt begära hans råd och ledning. Då nu en yngre intar den äldres plats, blir förhållandet helt olika, och detta är ju i och för sig ej något ondt. Det skulle ju tvärtom vara ett dåligt resultat af den äldre missionärens arbete, om de infödda medhjälparna blifvit så förstenade i ett underordnadt och osjälfständigt arbete, att de ögonblickligen voro redo att på den unge missionären öfverflytta den underdåniga lydnad, de visat den äldre. Och den unge missionären bör tacksamt inse, att hans egen oerfarenhet kan bli till välsignelse för de infödda ledarna, i det att deras ansvar blir större. Ej heller bör han harmas, om han finner, att stort afseende ej fästes vid hans egen makt och myndighet. »Ingen förakte din ungdom», skrifver aposteln Paulus till Timoteus, »men blif ett föredöme för de troende i tal, i umgängelse, i kärlek, i tro, i renhet». Det rätta sättet för den unge missionären att skaffa sig en aktad ställning inom kyrkan är att visa ett kärleksfullt och ödmjukt sinne gent emot de infödda ledarna. På så sätt vinner man deras aktning och förtroende.

Låtom oss till sist minnas, att blott de, som själfva äro fyllda af Anden och fått del af Kristi ödmjuka sinne, kunna under dessa kritiska tider rätt leda den kinesiska kyrkan.

Ännu en.

Midsommarsolens heta strålar föllo nästan lodrätt från en molnfri himmel och brände obarmhärtigt på den vida stenöknen. Här på församlingens begrafningsplats stodo vi åter kring en öppnad graf, *den 16:e på mindre än 2½ år!*

Denna gång var det vår vän Li, som fått lägga ner vandringsstafven. Hans hustru, mångårig bibelkvinna hos fru Tjäder, fick hembud förra hösten. Detta var en svår pröfning för mannen, ty de höllo verkligen af hvarandra så varmt, som man ej ofta får se ibland kineserna. Hans hälsa började snart vackla, och sedan början af detta år har han legat sjuk. Stackars man, han hade ingen anhörig, ingen, som tog hand om honom. Han fick mot betalning anställa en sjukskötare. Vi besökte honom ju ofta, likaså gjorde de troende kineserna.

En dag fingo vi vid middagstiden bud, att Li blifvit sämre. Jag gick genast dit och fann honom, som det syntes, sofvande. Han andades så lugnt och stilla, hade alls inga smärtor, ehuru han lidit mycket de sista dagarna. Vi bådo Herren gifva honom en rik ingång i sin hvila. När han vaknade från denna sömnen, fick han skåda sin Herre och Mästare i evig härlighet.

På själfva midsommardagen samlades vi, en ej liten skara, omkring båren, där vi hade en hjärtegripande gudstjänst. Det var uppriktiga tårar af saknad, som då med makt bröto fram. Därefter följde vi kistan till grafven. Detta var något för hedningarna att skåda. Den aflidne, en fattig främling från en långt aflägsen provins, utan en enda anhörig, följes af en sådan procession! Hvarenda en i sorgtåget bar sorgband, flera t. o. m. full sorgdräkt. Det är de af världen föraktade kristna, som så älska hvarandra. Helt visst måste sådant tala sitt mäktiga språk äfven till af hedendomen förmörkade hjärtan.

Så är han borta, en af de 80 à 90 patienter, som bröderna Tjäder och Linder hade i sin opieasyl år 1898. Han och hans hustru hörde till de stilla i landet. De

voro mycket hjälpsamma och gifmilda i sin fattigdom och ett godt stöd såväl i församlingen som enskildt bland de troende. Aldrig hörde man ens ett onödigt ord fällas af dem. I sanning gåfvo de prof på en mönstergill, kristlig vandel. Nu ha de gått att mottaga sin lön.

Och de skola se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras pannor.

Verner Wester.

Besök i ett kinesiskt fängelse och i en annan fängelseliknande anstalt.

En resande ger följande beskrifning af ett besök i ett kinesiskt fängelse:

»Då vi inkommo på fängelsegården, framträdde mellan 50 och 60 män från de mörka gångarna, som ledde till deras eländiga celler. Alla voro belagda med tunga kedjor, och deras långa, okammade hår hängde i tofvor omkring deras bleka ansikten. De voro klädda i de uslaste paltor, och på deras aftärda lemmar syntes tydliga spår efter utståndna tortyrer. Nästan alla hade inflammerade ögon, uppsvullna och blodiga läppar samt sår på kroppen. De slöto en tät krets omkring oss, och då jag icke utan en rysning gick fram emellan dem och trädde in i ett af de hål, som utgjorde deras celler, ropade de med en röst: »Kumscha!», det är allmosor. De liknade mer onda andar än människor; de företedde en anblick så vedervärdig och eländig, som endast brott, förtviflan och en omänsklig behandling möjligtvis kan åstadkomma hos mänskliga varelser.

Deras så kallade celler trotsade all beskrifning. Här såg man dömda och odömda fångar underkastade namnlösa lidanden. Mördare, röfvare, skuldenärer, ficktjufvar m. m. voro här sammanstufvade utan hopp om att komma ut igen, utom när någon skulle föras inför domstolen eller till afrättningsplatsen. Det kan svårligen finnas ett sorgligare lif på jorden än det, som dessa arma varelser framlefva, belagda som de äro med kedjor, hvilka äta sig in i deras kött, och för öfrigt i saknad af någon som helst mänsklig behandling.

De samlade sig omkring oss, skakande sina kedjor, och en af dem sade, att de fingo så litet ris, att de voro nödsakade att dricka en mängd smutsigt vatten för att därmed stilla sin hunger. En annan ropade: »Om vi dock vore i edert fängelse i Hong Kong!» Flera röster inföllo: »Ja, i edert fängelse får man mat, så mycket man behöfver».

Men ännu högre ljöd ropet: »Kumscha!» Och då vi icke kunde gifva penningar åt alla dessa, drogo vi oss undan för dem, hvilket icke var någon lätt sak. Då vi ändtligen kommit ut i det fria, hörde vi vilda rop och förbannelser bakom oss.

Hedendomen känner ej till, hvad det vill säga att öfva barmhärtighet. De nödställda och de förtappade finna i hedendomen ingen stödjande och upprättande hand. Jesus och Jesus allena är världens lif.»

En af China Inland Missionens missionärer skrifver:

»En gång i förra månaden sattes jag i tillfälle att kungöra evangelie budskap för några, som aldrig förr hört detsamma, och som troligen aldrig mer få höra något om Kristi kärlek. Jag var på ett tillfälligt besök i Showchow, och den kinesiske evangelistens hustru och jag hade tillsammans varit ute på husbesök. På hemvägen frågade min följeslagerska mig, om jag skulle tycka om att bese »Hemmet för förkastade flickebarn». Jag samtyckte med glädje till förslaget. Vi blefvo vänligt mottagna af dem, som förestodo hemmet och tillåtos att bese hela anstalten. Vi sågo de arma små flickorna, som voro förkastade af sina egna hjärtlösa föräldrar. De voro ungefär 30 till antalet, och ingen var öfver tre månader gammal. Som det var sent, gaf jag mig ej tid att stanna och tala med barnens sköterskor. Innan vi kommo till utgången, varseblef jag en tillbommad dörr. Då jag frågade, hvad som fanns där bakom, erhöll jag till svar, att här framlefde en hel skara änkor en glädjelös tillvaro. De hade afgifvit den s. k. kyskhetseden och fingo ej under någon förevändning slippa ut ur sin fängelseliknande bostad, förrän de uppnått en ålder af 45 år. De fingo ej ens mottaga besök af sina mödrar utan endast af barn under 12 år. Somliga af dessa änkor voro ännu unga flickor i tonåren, andra voro unga kvinnor i sin allra bästa ålder. Porten till deras gård öppnades endast, då nya medlemmar skulle släppas in, då deras döda skulle bäras ut, och då de, som nått erforderlig ålder, fingo lämna anstalten. Då de, som hade barn under 12 år, mottogo besök af dessa, fingo de små skjutas in och ut genom en lucka i porten. Då barnen uppnått en ålder af 12 år, ägde de arma mödrarna ingen rätt till dem längre. Då tillhörde barnen sina farföräldrar, och dessa ägde rätt att bestämma öfver dem. Allt annat, som de stackars änkorna behöfde, skickades också in genom luckan i porten.

Genom luckan tog jag kvinnorna i betraktande, och det gränslöst sorgtyngda uttrycket i deras ansikten förföljde mig efteråt, och jag längtade att på något sätt kunna nå de arma. Jag rådgjorde med min man om saken, och han sände bud till anstaltens föreståndare med förfrågan, huruvida jag skulle kunna få besöka änkorna. Som föreståndaren ej ägde rätt att öppna porten till änkornas gård, måste vi vända oss till mandarinen. Han gaf genast den önskade tillåtelsen, och en ämbetsman från yamen ledsagade oss till änkornas bostad och öppnade porten för oss. Jag åtföljdes af evangelistens hustru och af ännu en kristen kvinna. Då porten tillslutits bakom oss, fann jag mig genast omgifven af alla änkorna. Somliga togo mina händer, andra ströko mitt hår, andra klappade om mig, och alla enades om att draga mig in i anstaltens bästa rum. Jag insåg genast, att intet rum var stort nog att rymma oss alla, så jag föreslog, att vi skulle sätta oss ute på gården. De tycktes alla lyckliga öfver mitt besök. Jag sjöng för dem och berättade om frälsningen i Jesus Kristus, och ej på länge har jag haft en så uppmärksam åhörarskara framför mig. De frågade och voro så ifriga att få veta mer. Ungefär 50 kvinnor sutto rundt omkring mig, och som min röst ej är stark, svek den mig flera gånger, men då gåfvo de mig genast té att dricka. Jag stod upp för att höras bättre, och flera gånger försökte vänliga händer att förmå mig att sitta ned och hvila en stund. Hur glädjelös är ej dessa arma, ja, i sanning arma kvinnors tillvaro! Det är hedendomen och dess fasansfulla mörker, de ha att tacka för allt elände!»

Brefafdelningen

...förmenen dem icke...

Han kom så hastigt, Barnavännen, att knappast de' som voro närvarande i den tidiga morgonstunden, kunde fatta verkligheten, nämligen att han hämtat min lille Gustaf. Kvällen förut fick jag bud, att jag borde resa till Yuncheng, ty gossen var klen, dock ej allvarsamt. Kommen halfvägs följande morgon möttes jag af ett bud med bref, som sade tämligen tydligt, hur det var. Dock är det förunderligt, hur man kan hoppas det, man vill, äfven där intet hopp är. Jag hoppades hinna fram i tid att få en enda blick till ur min älskade moderlöse gosses vackra oskyldiga ögon — men kom hela åtta timmar för sent. Han var hemma hos Jesus och sin egen mamma, och jag var ensam kvar — o, så tomt, så fattigt!

Då den lilla kistan följande dag sänktes ned i mullen bredvid min hustru, var det, som om hjärtat slitits ur bröstet och följt med. Kärleken till den moderlöse lille hade kanske slagit dubbelt djupa rötter i pappas hjärta, eftersom det var så smärtsamt att skiljas från honom.

Men Herren har under allt nådigt uppehållit. Ehuru det af sorg öfverfyllda hjärtat kanske frågat, hvarför nu allt detta måste ske, så stillar mitt hjärta sig dock vid medvetandet, att det är en allvis Fader, som ledt allt, och att han endast vill de sinas allra bästa. Herre, förlåt vårt knorrande emot ditt handlingssätt med oss!

Jag är just hemkommen från några dagars besök hos de syskon, hvilka i sommar bott på det härliga »Blomsterberget». Väntar dem hem denna vecka. Sedan börjar snart det trägna höstarbetet med missionsmöten, konferenser, skolor, asyler, bibelkurser och resor m. m. Må Herren gifva sina tjänare sin Helige Ande i *så* rikt mått, att intet arbete må utföras i egen kraft och bli fruktlöst!

Under den sista månaden har det regnat alldeles oerhördt, så att broar och vägar äro fördärfvade och flerstädes ofarbara. I öfrigt har denna sommar varit dräglig, hvad värmen beträffar, och vi, som stannat på våra stationer, ha stått oss ganska bra.

Innerliga hälsningar till alla bedjande och deltagande vänner!

Haichow i augusti 1909.

Verner Wester.

* * *

Terminen afslutades med examen den 26 maj. Pröfningen vittnade om goda insikter, utom i historia, i hvilket ämne den äldre läraren, herr *Uei*, undervisat. Också är det först sedan den stora undervisningsreformen 1901, som historia ingått som ämne i skolorna. Uppförandet under terminen har varit mycket godt. Särskildt en af de äldre, mera begåfvade gossarna, hvilken vi till följd af föregående mindre godt uppförande hade tänkt förvägra inträde, kom nu våra farhågor på skam. Herrens Helige Ande har, som svar på mångas böner, knutit oss tillsammans i kärlek under terminen. Hans namn vare prisadt! — Vår snälle unge lärare, herr Tsao, som varit hos oss de två sista åren, afgick förra höstterminen. Hvad skulle vi nu göra? Missionsseminariets i Üincheng

två första utgående elever

voro redan bortlofvade till andra stationer. Efter bön och öfverläggning företog jag i december en resa till den engelska missionens skola i Sianfu (prov. Shensi), där jag lyckades erhålla både en lärare för vår gosskola samt en lärarinna för flickskolan i Puchow, och har denna lärarinna visat sig utmärkt tillfredsställande. Men döm om min förvåning, då jag kort före terminens början fick återbud från den unge läraren, och det till följd af ganska ogrundade skäl. Saken var den, att hans fader ansåg *den öfverenskomna* lönen för liten. Dock skulle Herren ej öfvergifva oss, och jag fick i stället öfvertaga en af de ofvannämnda två eleverna, från missionsseminariet, Sie Uang-chiang, som sedan visat sig vara

en Guds gåfva till skolan.

Han är varmt gudfruktig, allvarlig, kärleksfull och nitisk i sitt arbete, med ej små pedagogiska anlag, blott dessa bli rätt ledda och utvecklade. Bedjen för honom, kära vänner, att han må bevaras i ödmjukhet och få bli till än större välsignelse bland de unga. Vidare har skolans kock *Ü*, en uppriktig kristen, och hans medhjälpare på ett utmärkt sätt skött sitt arbete. Lille hjärtegode tillsyningsmannen *Sheng* har äfven troget fullgjort sin plikt. Han är trots sina 66 år fortfarande gossarnas både »far och farfar». Han hjälper de små hvarje morgon att fläta ståndpiskan, äter i tur och ordning vid de olika borden i matsalen, ser till gossarnas kläder, är understundom sjukvårdare, och har uppsikt öfver allmänna ordningen. För fem fattiga gossar fattas fortfarande underhåll, som utgör 50 kronor per år.

Hvem vill teckna sig för en af dem?

Bedjen också för skollokalens ägare, som f. n. synes hafva blifvit vår ovän, så att vi för skäligt pris må kunna få hyra eller inköpa gården intill. Att komma i besittning af detta jordstycke till lek- och gymnastikplan är *ett lifsvillkor för skolans vidare utveckling!*

Själf har jag under de tre sista åren gifvit nästan hela min tid åt skolarbetet. Missionens vänner kunna lätt förstå, hvilket arbete och tid det kräfver att söka så bereda sig i det kinesiska språket, att man i olika ämnen — undervisningen i modersmålet inbegripen — själf må kunna vara ett åskådningsmaterial i undervisningskonst inför den unge läraren, fastän det sker i skröplighet. Och detta emedan vi själfva ej ännu hunnit utbilda lärare med insikt och erfarenhet i metodik och pedagogik och ej äga resurser att kunna anställa utexaminerade sådana från andra missioner. Höstterminen börjar, vill Gud, den 30 augusti, och jag har anledning tro, att elevantalet blir närmare 40 än 30.

Broder Landin och jag arbeta strängt med språkstudier och skrifva kinesiska hvarje dag. En varm hälsning i Herren från oss alla här uppe. I gagnen Guds sak mest, då I kämpen för oss i edra böner!

Huashan i juli 1909.

C. Henrik Tjäder.

* * *

Utdrag ur bref.

Hua-shan den 12 aug. 1909.

»*Jag, Herren, bevakar honom, stundligen vattnar jag honom, att ingen skada må vederfaras honom, natt och dag bevakar jag honom*». Es. 27: 3.

Augusta Berg har redan skrifvit från Hua-shan, så hon har väl berättat litet af hvarje. Sedan Bergs reste, ha vi haft vackert väder en tid, men de sista dagarne har det åter regnat. Nere på slätten hafva flera platser öfversvämmats. En bro här emellan och Tong-kwan har förstörts. Regeringen lär ha lofvat 1,000 täl till den, som vill bygga om bron. Vi bedja Gud om vackert väder snart dels för folkets skull, att icke deras höstskörd må blifva förstörd, dels för vår egen skull, att icke vägarna må blifva för svåra, då vi skola resa hem. Vi ämna lämna Hua-shan den 24 aug. Högmans hade tänkt resa som i dag, men de kanske få uppskjuta sin resa någon dag, ty vägarna äro nästan ofarbara. Tjäders tjänare, som varit till Yuncheng, emedan hans lille gosse legat sjuk, kom igen i går. Han berättade, att vattnet stod honom till knäna. Elisabeth Hesse och herr Wester ha varit här uppe några dagar. Medan de voro här, voro vi ute ett par gånger för att bese trakten. Bl. a. voro vi till en ättestupa, en klyfta mellan två klippblock, där man förr kastat sig ned i en förfärlig afgrund såsom tackoffer, för att gudarna hört bön. Numera lär dock detta vara förbjudet. En dag besökte vi en grotta, ej långt härifrån. Den är uthuggen i berget på dess nästan lodräta sluttning. Man kommer dit på en afsats i berget, hvilken är en knapp fot bred, och bredvid hvilken lagts stora flata stenskifvor för att göra vägen litet bredare. I berget äro järnkedjor fastsatta, på sina ställen tredubbla, och vid yttre kanten af afsatsen är ett staket af trästänger, som skydda en från att falla ned. Skulle man förlora fästet och störta ned, stannade man nog ej förrän i dalens botten, och då blefve det en säker död.

Ännu en svår plats besökte herr Wester, medan han var här, nämligen ett järntorn nedanför östra bergstoppen. Ingen annan utlänning har varit där. Det heter »Gladan, som vänder kroppen», troligen emedan man på ett ställe måste svänga helt om. En bit af vägen dit är synnerligen svår. Man måste hålla sig i två järnkedjor med intet annat stöd för fötterna än helt smala steg i bergväggen, om man ens kan nå dessa. På detta torn spelades Hua-shan bort. En hjältemodig man, som sedan blef Kinas kejsare, spelade här schack med en taoistisk präst. Om prästen vann, skulle han få Hua-shan. Det gick så, och sedan dess har berget varit fritt från skatt till regeringen. — Våra hjärtan gå upp i bön till Gud för prästerna här, att någon af dem må genom vår vistelse ibland dem lära känna den ende, sanne Guden och börja tillbedja honom i stället för dessa stumma gudar. Bed med oss härom!

Hjärtliga hälsningar till alla!

I Jesus tillgifna
Frida Prytz.

Från andra Missioner.

Huru kristendomens inflytande utbredes i Kina.

En gosse, tretton år gammal, kom en dag till missionssjukhuset i Huchow med ett sår på armen. Genom vanvård hade blodförgiftning inställt sig, och sådant förstå kinesiska läkare icke att behandla. Efter någon tid återvände gossen hem fullt återställd. Några dagar därefter återkom han och med honom flera af hans grannar, hvilka ville rådfråga den utländske läkaren. Bland de ankomna befann sig äfven en fattig kvinna, som led af så väl svåra yttre sår som af inre sjukdomar. Hon var till en början mycket rädd för utlänningen. Hon fruktade att utlänningens blotta vidrörande af henne skulle borttaga hennes hjärta eller ögon. De första dagarna erhöll hon den minsta möjliga behandling, hvarunder hon fritt gick omkring i sjukhuset. Först sedan hon fått förtroende för utlänningen, kunde denne begynna den egentliga behandlingen, och om någon tid kunde hon frisk återvända hem och berätta de stora ting, som skett med henne. Så spridas sakta men säkert evangelie inflytelser till dem, som blifvit hulpna till kropp eller själ.

Frukt i tålamod.

En tibetans omvändelse hör till sällsyntheterna. Missionsarbete kan ännu bedrifvas blott på gränserna, ty Tibet är fortfarande ett tillstängdt land. Nyligen döptes en rik tibetansk godsägare i Ryelang, Brödraförsamlingens missionsstation bland Himalayabergen. »Ingen i hemlandet», skrifver missionären, »kan förstå, hvad det innebär för en tibetan att antaga kristendomen. Denne mans föräldrar äro döda. Inga yttre omständigheter drog honom till oss, ty han äger sin egen landtgård. Han fann ej frid i hjärtat, förr än han omfattat kristendomen. Men då uppfylldes hans hjärta med frid och glädje. En gosse, som brukade hjälpa honom med hans arbete, var hos honom vid hans omvändelse. Men när dennes moder fick veta, att husbonden blifvit kristen, tog hon strax gossen hem. Mannens bekanta vägrade från denna stund att ens äta tillsamman med honom. Det kostar något att blifva en kristen under sådana förhållanden.»

Rättfärdighetens frukt är frid.

Guvernören öfver brittiska Nya Guinea har yttrat följande om missionen: »Vi tro, att det är säkrare för en obeväpnad hvit man att resa från kusten till gränsen af tyska Nya Guinea än att nattetid gå igenom vissa stadsdelar i de kristna ländernas städer. Detta är till en stor del en frukt af missionärernas arbete. Den skuld, i hvilken regeringen står till missionen, är vida större än summan af de skatter, som den efterskänker densamma».

En föregående guvernör, Le Hunt, sade angående missionen: »Regeringen står i stor skuld till missionen. Den skulle vara tvungen att fördubbla, ja, fyrdubbla sina bemödanden, om det icke vore för de små hvitmålade husen, som äro strödda utefter kusten, och i hvilka missionärerna bo. Hvarje penny, som gifves till missionen, är också en gåfva till regeringen. Hvarje penny, som gifves till missionen, besparar regeringen ett pund sterling, emedan missionsarbetets frukt är frid, laglydnad och ordning».

För våra små missionsvänner.

Den »Gyllene kryckan».

Kära små gossar och flickor, skulle ni tycka om att höra litet om en kinesgosse, hvars namn är »Gyllene kryckan»?

Hvarje dag vandrar den treflige pysen till sin skola. Han är då iklädd en ren blå rock, och öfver den har han en svart väst. De små kinesgossarne ha nämligen sina västar utanpå rockarna. Och på ryggen hänger den lille gossens vackra svarta fläta.

För tre år sedan fanns det ännu ingen liten »Gyllene krycka». Hans moder hade då endast ett barn, en liten tre års flicka, kallad »Blomster». »Blomsters» moder sörjde mycket öfver att ej äga någon liten son, och ofta sade hon till sin man: »Hur lycklig skulle jag ej vara, om jag hade en liten gosse!» Hennes man, hvars namn var Tseng, hade vid den tiden gifvit sitt hjärta åt Herren Jesus och visste, att Herren hör bön. Hans hustru var mycket förargad på mannen, därför att han öfvergifvit afgudarna, och hon fruktade, att dessa skulle på något sätt hämnas, därför att han nu följde »utlänningarnas Gud.»

Då hon återigen en dag talade om sin längtan att få en gosse, svarade Tseng henne: »Bed till Jesus, och han ger dig nog en gosse.» Men hon ville ej bedja till Jesus. En dag sade hon till mannen: »Du kan ju bedja Jesus om en son, och då får jag se, om Jesus hör bön.» Tseng bad till Herren, och Herren hörde hans bön. De fingo en liten gosse, och Tseng fröjdades öfver Herrens gåfva. Nu skulle föräldrarna ge den lille ett riktigt vackert namn. De valde då »Gyllene kryckan». De ville med detta namn uttrycka sitt hopp, att gossen skulle blifva ett stöd för dem på deras ålderdom. Tillsammans tackade de Gud för den lille.

Men gossen var ofta klen och sjuk, och föräldrarna voro ofta mycket oroliga för honom. Då han var några månader gammal, började hans mor att åter tvifla på Gud och på Herren Jesus. Hon sade då en dag till Tseng: »Du sade, att det var Gud, som hörde våra böner och gaf oss vår gosse. Men det tror jag ej längre, ty andra, som ej tro på utlänningarnas Gud, hafva också gossar. Så vår lille gosse kom visst ej som svar på bön!» Samma dag insjuknade den lille så häftigt, att föräldrarna fruktade, han skulle dö. Då gick fru Tseng gråtande till sin man och bad honom bedja Gud om den lilles lif. Tseng svarade henne, att det var Gud, som sändt sjukdomen, emedan hennes otro hade bedröfvat honom. Så bad han för den lille, och denne blef strax frisk igen. Detta upprepades flera gånger, och hvar gång tillfrisknade den lille nästan omedelbart som svar på bön. Tseng varnade ofta sin hustru och sade henne, att, om hon åter vände sig till afgudarna, skulle Gud taga hennes lille gosse hem till sig.

»Gyllene kryckans» mor lärde sig så småningom att älska Herren Jesus och att bedja till honom. Innan hon blef en allvarlig kristen, var hon mycket rädd för missionärerna och mycket ond öfver att hennes man besökt dem. Tre gånger försökte hon hänga sig för att på så sätt taga sitt eget lif. Hon slet ofta sönder sin mans kläder, så att han ej skulle kunna lämna hemmet. Ibland kastade hon sig om kvällarna på knä bredvid mannens säng och förklarade, att hon ej skulle röra sig ur fläcken, förrän mannen lofvat henne att aldrig mer besöka utlänningarna.

Men snart förändrades sakernas ställning. Hon började tro på Gud, och med sin dyrbare gosse på armen kom hon till gudstjänsterna. Hon köpte sig en sångbok och lärde sig att läsa bibeln.

Kort därefter dog Tseng. Han var varmt alhållen, och många sörjde honom djupt. På sin dödsbädd uppmanade han hustrun att följa Jesus och att fostra »Gyllene kryckan» för Gud.

Lille »Gyllene kryckan» är nu 9 år gammal. Tillsammans med sin mor och sin syster »Blomster» kommer han hvar söndag till gudstjänsterna. Missionsskolan får han ej besöka, ty hans farbror, som är hedning, äger rätt att bestämma öfver honom. Hans mor och syster äro mycket stolta öfver honom och tröttna aldrig att beskrifva alla hans upptåg, hur han sliter sönder alla sina kläder och slarfvar bort allting. »Men», säga de så belåtet, »ibland försöker han också att vara snäll och ordentlig». Han älskar nog Herren Jesus och vill gärna göra hans vilja, men ibland glömmer han alla goda föresatser och blir häftig och stygg. Vill ej ni, små svenska barn, ibland bedja för Kinas små gossar?

Ur »China's Missions».

Missionens höstmöte

hålles

söndagen den 3 okt. på för- och eftermiddagen i kyrkan vid Floragatan enl. följande program:

Kl. 11 f. m. Patron *Joh. Hedengren* och missionär *H. Linder*.

Kl. 6 e. m. Missionsföredrag af missionär *H. Linder* och fru *Maria Linder*.

Missionens bönemöten, som komma att hållas på onsdagarna (obs. ändrad dag) i Kyrkan vid Floragatan, $^1/_2$ 7—$^1/_2$ 8 e. m. taga sin början onsdagen den 13 Oktober.

»Gud åskådliggör gång på gång i sitt ord den stora sanningen, att han har gifvit oss allt, hvad vi behöfva, för att förhärliga hans eget stora namn. När Mose på berget undrade, huru han skulle kunna bevisa sin gudomliga sändning, svarade Herren: »Hvad har du i din hand?» Jo, han hade blott en staf. Men det var alldeles nog. »Kasta den på marken», — och så förvandlades den till en orm. Vid ett annat tillfälle, då han icke hade något i sin hand, sade Gud: »Stick din hand i din barm», — och den friska handen blef genast spetälsk. Herren begär ingenting annat, än hvad han själf gifvit sitt folk för att utföra sina afsikter, hvilka de än mände vara.»

J. Hudson Taylor.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 20. Årg. 14 15 Oktober 1909. Pren.-pris ½: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: om. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Till frihet har Kristus frigjort oss. — Missionens seger i Kina. — Hvad Gud förmår. — För våra små missionsvänner. —Brefafdelningen. — Svenska Missionens i Kina höstmöte. — Kort missionsöfversikt. — Missionen bland vildarne på Nias. — Redovisning

Till frihet har Kristus frigjort oss.

Gal. 5: 1.

Denna frihet gör oss delaktiga af himmelens fribref, Bibeln. Se här ett härligt ord, du, som tror på Kristus: »Om du ginge genom vatten, är jag med dig». Du är fri att tillägna dig det ordet. Se här ett annat: »Bergen skola vika och högarna falla, men min nåd skall ej vika från dig». Äfven till det ordet har du fribref. Du är en välkommen gäst vid löftenas bord. Skriften är en skattkammare, fylld med outtömliga förråd af nåd. Skriften är himmelens bank. Du kan där utan minsta hinder lyfta, hur mycket du behagar. Kom i tro, och du får taga del af alla välsignelser. Det finnes ej ett löfte i Skriften, som skall undanhållas dig. Låt den frihet, hvartill Kristus frigjort dig, trösta dig under ångest och vedermödor, gläds öfver den, då stormen rasar omkring dig, och låt den blifva din vederkvickelse, då sorgerna hopa sig. Att du hvar stund är delaktig af detta fribref, det är ju ett bevis på Faderns outsägliga kärlek. Du har också frihet att framträda till nådens tron. Det är den troendes privilegium att hvarje stund äga tillträde till sin himmelske Fader. Af hvad beskaffenhet våra önskningar, våra svårigheter, våra behof än må vara, äga vi frihet att framlägga dem alla för honom. Hur stor vår synd än är, så kunna vi begära och vänta förlåtelse. Huru arma och fattiga vi än äro i oss själfva, så har dock Jesus gifvit oss frihet att tro på Guds löften, att han skall fylla alla behof. Vi hafva tillåtelse att nalkas hans tron hvilken stund som helst, i midnattens mörka timma, eller då solen står i sin middagshöjd. Begagna dig af dina rättigheter, du troende människa, och lef ett fullt och rikt lif. Du har blifvit frigjord till att taga del af alla rikedomar, som finnas hopade i Kristus Jesus, såsom visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning. Hur stora dina behof än må vara, så finnas rikedomar hos Jesus att fylla dem med, och dessa rikedomar äro afsedda *för dig*. O, hvilken frihet är ej din, denna frihet från fördömelse frihet att taga del af löftena, frihet att gå fram till nådens tron och så till slut frihet att taga del i himmelens fröjd!

Missionens seger i Kina.*

För omkring 15 år sedan satt jag tillsammans med en kamrat på ett högt berg, dit vi hade dragit oss upp, undan sommarhettan, utanför staden Huachow på S. M. K:s fält. Vi hade nedanför våra fötter en del af den stora Sinnganslätten. Morgonsolen kastade en klar belysning öfver de omgifvande bergen, och öfver de hundratals byar, som lågo vid våra fötter. Röken uppsteg från tusentals hem. Det var en fridfull tafla. Men jag minns, som hade det varit i dag, den beklämning, som smög sig öfver mig, när jag tänkte på, att i hvartenda ett af dessa hem rådde afgudadyrkan, fädernedyrkan och fruktan för onda andar. Knappt i ett enda af dessa hem var Herren Jesus ens till namnet känd.

För icke länge sedan gjorde jag tillsammans med fyra kamrater en bestigning af ett annat högt berg i provinsen Shansi. När vi nådde det s. k. Blomsterbergets topp och vände oss mot samma slätt, låg ett hänförande panorama utbredt framför oss. Vi kunde se hela den del af S. M. K:s fält, som ligger i provinserna Shansi och Shensi, 22 domsagor med deras städer, äfven en del af vårt distrikt i Honan med dess 14 domsagor och lika många städer. Och vi kunde nu

*) Föredrag af missionär Hugo Linder vid konferensen i Södertelge.

tacka Gud, att den där beklämningen fått vika för en annan känsla. Vi hade första gången ropat: »O, Gud, skall det blifva möjligt för dig att öppna dörrarna till dessa hem och till dessa hjärtan?» Och nu kunde vi tacka Gud, för att Jesus hade kommit in i hundratals af dessa hem och utdrifvit afgudarna, fädernetaflorna och fruktan för de onda andarna.

Pioniäringstiden var nu förbi. Det var icke längre fråga om att husvärdar, som upplåtit sina hus för oss, hotades med att få taken på sina hus afrifna, om de icke ville återkalla hyreskontrakten och penningarna. Det var icke mer fråga om att unga studenter vid vår åsyn begrafde sina näsor i sina vida rockärmar samt vände sig bort för att gifva tillkänna sitt förakt för oss, de illaluktande utländingarna och vår lika illaluktande lära. Då vi nu stodo och predikade på gator och marknadsplatser, slungades icke mer orden: »Utländska djäflar» emot oss. I stället framsattes åt oss bänkar och tekoppar, och hälsades vi välkomna. Ja, vi bemöttes med förtroende och sympati öfverallt, där vi voro kända, och för öfrigt öfverallt, där det var bekant, att vi icke voro katolska utan protestantiska missionärer. Folket hade blifvit vunnet.

Och hvad myndigheterna beträffar, så ifrån det att vi under början af vårt arbete hade svårt t. o. m. att få audiens, brukade vi nu årligen blifva inbjudna till en festmåltid i deras blomstersalar tillsammans med andra ämbetsmän.

Det är icke längesedan, jag gjorde visit hos borgmästaren i staden Tungchowfu. Vid min ankomst satt han under pågående rättegång i sin domsal, omgifven af sina sekreterare. Folkmassan stod i cirkel framför domaretribunen. Käranden och svaranden lågo på knä framför den mäktige domaren. Jag inlämnade mitt visitkort, naturligtvis i tanke att få vänta, till dess rättegången vore öfver. Men hvad får jag se? Det blir plötsligt rörelse. Folkhopen öppnar sig. Sekreteraren kommer ut och utropar ett högt välkommen, och så föres jag tvärs öfver domsalen fram mellan folkskaran för att möta den höge ämbetsmannen. Den stackars delinkventen hade man icke ens haft tid att forsla undan. Han låg där med ansiktet vändt mot marken, till utseendet medvetslös, med fötterna blottade, rännsnaror om stortårna och blodiga fotknölar efter den tortyr, han hade blifvit underkastad under rannsakningen. Nyfikenhet och häpnad stodo att läsa på allas ansikten, därför att mandarinen hade visat en så oerhörd uppmärksamhet, att han till och med afbrutit själfva rättegången, för att gästen skulle slippa vänta.

När år 1907 den stora konferensen hölls i Shanghai, uppträdde bland andra talare tre af Kinas vicekonungar och talade på engelska om det värde, Kinas regering satte på missionärernas arbete i Kina. Såsom Gud har välsignat S. M. K:s fält, har han ock gjort med andra fält i Kina.

Det har i dag talats om, hur Gud går fram ute i hednavärlden. Det är en erfarenhet bland nästan alla icke-kristna folk. Men alldeles särskildt känna vi, som hafva följt med händelsernas gång ute i den stora världen, att Gud under dessa sista år har besökt den asiatiska kontinenten. De väldiga politiska händelserna, missionens arbete, allt har gjort, att det nu ända från Svarta och Kaspiska hafven ut till Japanska sjön går en dallring af nytt lif öfver folk och land.

Hvad Kina beträffar, säges det, att det på de sista sju åren har gjort ett sådant uppsving och sådana framsteg som aldrig Japan på samma tid. Hvad som har vunnits, har emellertid icke kommit af sig själf. Oerhörda mödor, ett oerhördt arbete, otaliga lidanden och försakelser ligga under alltsammans. Vi hafva bland annat haft den icke lätta uppgiften att så att säga »lefva ned» allt det onda, som de hvita hafva gjort mot Kina, och som de alltjämt föröfva i Kina. De vilda rykten, som på grund af utländingarnas excesser från kusten trängt in i landet, hafva mer än något annat bidragit till att förhindra vårt verk. Själf har jag två gånger på grund af detta fått gå ifrån allt hvad jag ägt. Såväl boxarerörelsen som den förstörelse af Tungchowfu station med utstation, som skedde 1907, hafva varit en följd däraf.

Gud har i alla fall verkat och det genom väldiga krafter. Jag har vistats i Kina under två för landet förödande krig, då Gud gifvit det kinesiska högmodet dödsstöten. Kina var efter det sista boxarekriget ett förödmjukadt och modlöst folk.

Missionen har också haft Guds välsignelse med sig. Gud har gått fram, just därigenom att hans tjänare hafva fått nåd att visa sig såsom hans tjänare och att lefva ett lif alldeles i motsats till det, som Kinas folk vant sig att sätta i samband med de hvita. Och Gud har nu lagt Kinas folk till våra fötter. Det är icke längesedan en evangelist kom hem och med glädje utropade: »Pastor, nu är det icke längre fråga om afgudarna». Och det är det märkvärdiga, att under boxarekriget, då Kinas folk satte allt på ett kort, hade de ingått förbund med *krigsguden*. Han var den, som skulle frälsa dem. Och det väldiga nederlaget gjorde, att förtroendet till hela afgudadyrkan skakades i sina grundvalar. Så har Gud gjort.

Men ändock är det en beklämning, som vill sammanpressa våra bröst. Och den har blifvit starkare, sedan vi kommo hem. »O, Gud», så ropar det inom mig, »skall det blifva möjligt att kunna väcka ditt folk till full förståelse af den uppgift, som du lagt framför oss i hednavärlden, och till en verklig känsla af det ansvar, som du pålägger de kristna folken angående hedningarna?» Jag har funnit, att missionen bland Guds folk här i Sverige och andra länder icke intar den plats, som jag af Guds ord finner, att den intog i Herren Jesu hjärta. Det framgår af det sätt, hvarpå bönen för hedningarna kommer med i de vanliga gudstjänsterna, eller hvarpå det predikas om missionen. Det fordras, att en missionär skall vara närvarande och hafva ett särskildt möte, för att missionens sak skall komma med och få något större rum. Men låg icke särskildt efter uppståndelsen spridandet af evangelium ända ut till jordens ändar hufvudsakligen på Jesu hjärta? Först kallar han lärjungarna upp till ett berg i Galileen för att tala med dem om denna sak. Och det sista, han sedan gjorde, var att kalla dem till Oljeberget för att där tala med dem om att de skulle utsprida, hvad de sett och hört, ifrån Jerusalem, öfver hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ände. Är det icke, såsom d:r Andrew Murray så tydligt säger i sin bok »Missionary problem», att Jesu frälsningsbudskaps utspridande i världen är den uppgift, för hvilken församlingen har blifvit bildad? Och vill icke Herren, såsom redan är framhållet, att all den upp-

byggelse, all den undervisning och glädje, som vi kunna få i umgänget med hvarandra inför Herren liksom af det enskilda studiet af Guds ord, skall stärka oss för att med kraft kunna gå ut och sprida budskapet om hans kärlek till de förlorade? Böra vi icke alltid hafva detta såsom målet för vår längtan att komma till en djupare kunskap om Jesus Kristus och ett innerligare lif med honom? Och ligger icke i det ord, som Jesus sade till lärjungarna: »Handlen härmed, till dess jag kommer», för oss en tydlig fingervisning? Hvad är det utmärkande för en affärsman, när det gäller att placera kapitalet, så att det inbringar den största vinsten? Jo, att han knappt hvilar hvarken dag eller natt, att han studerar börsnoteringen och olika affärsföretag och så placerar sina pengar, där han har den största utsikten att vinna. När det nu är så, att Gud har lagt hednavärlden för våra fötter, och han med sin Ande väckt en sådan längtan, såsom vi se af missionstidningarna, särskildt ute i Asien efter det ljus, den frihet och det lif, som endast evangelium kan gifva, och vi tänka på, huru människor gå här hemma öfvermätta af kunskap om Gud, många gånger föraktande budskapet, är det då skäl i att vi binda våra händer och krafter så mycket på hemarbetet, att det endast blir till öfvers ett mycket litet tillfälle för oss att sträcka oss till hedningarna?

O, må Herren Gud i himmelen få vidga vår horisont, så att det icke blir en gång af tio, som vi bedja för hedningarna, eller som det predikas om Guds kallelse till oss att utgå i hednavärlden, utan må det blifva vår hjärtesak, alldeles som det var Jesu egen!

Jag har dock — det måste jag säga — här fått en stor uppmuntran. Jag hörde en afton på ett bönemöte en moder, som bad denna bön: »Gud, hjälp oss, som äro mödrar, att fostra våra barn icke för denna värld utan för himmelen! Hjälp oss att lägga våra barn såsom offer på ditt altare!» När så sker, då skall missionens sak icke längre vara det problem, som den nu är. När så sker, skall Gud kunna välsigna oss. Och vi, som gå ut, skola kunna gå åstad med glädje och arbeta med kraft och frimodighet. Gifve Herren det för sitt namns skull! Amen.

Hvad Gud förmår.

Af Rev. *W. Remfry Hunt.*

»Om Ni än stannar hundra år i vår stad, skall Ni likväl ej få så många vänner, som Ni har fingrar på händerna.» Dessa hånande ord utslungades mot mig för mer än femton år sedan af en lärd kines i Chuchow. Det var tidigt på morgonen en het sommardag, en af dessa pröfvande dagar i Kina, som tyckas taga all kraft från de vid klimatet ovana missionärerna. Jag hade före morgonbönen gått ned till Chufloden. Där på stranden, med Anhuei-bergen som bakgrund, reste sig ett ståtligt tempel, helgadt åt Confucius. Strax utanför templet mötte jag den unge kinesiske student, som i så hånande och cyniska ordalag tilltalade mig.

Visserligen hade äldre och erfarna missionärer beredt mig på att Kinas millioner ej skulle mottaga mig med öppna armar. Jag hade också fått erfara sanningen af deras ord. Jag hade lärt mig inse, att jag ej endast var ovälkommen i den kinesiska staden utan till och med hatad och afskydd. Trots min vetskap om allt detta erfor jag djup smärta vid den unge lärdes anmärkning.

Det hade varit svårt att få insteg i staden. Fientlighet mötte mig från alla håll. Till och med våra grannar voro ytterst misstänksamma mot oss. När vi gingo längs gatan, gömde kineskvinnorna sina barn bakom ryggen eller knuffade in dem i någon portgång, så att vi ej skulle förhäxa dem. Sina lindebarns ögon betäckte de, så att de små »ej måtte se djäfvulen och komma under hans inflytande». Våra vänner i staden voro lätt räknade, de voro två till antalet. Den ene var vår hyresvärd. Han hade ställt sig på vår sida, därför att vi mot hög betalning hyrt hans dåligt byggda hus. Vår andre »vän» var stadens mandarin. I sitt hjärta hatade han oss nog men var på vicekonungens befallning tvungen att beskydda oss.

Den lärdes sarkastiska anmärkning lämnade mig ej. Detta berodde kanske därpå, att han till anmärkningen fogade de mest samvetslösa beskyllningar, de gröfsta osanningar, som här ej ens kunna upprepas. Min oerfarenhet ute på missionsfältet gjorde mig ock så mycket känsligare för allt detta. Då jag en annan gång blef i tillfälle att tala med samme man, citerade jag ett yttrande af Confucius: »Det är ädelt och dygdigt att vara höflig mot främlingen, som nalkas din port.» Full af ifver fann han sig ögonblickligen och svarade: »Den vises ord syfta på främlingar från andra trakter af Midtens rike, ej på barbarerna från andra sidan hafvet!»

Sedan dess hafva åren gått fram öfver Chuchow stad, och sorgens och glädjens dagar hafva aflöst hvarandra. Hvetekornet har fallit i jorden och dött. Det skall bära frukt. Tre af våra modiga kamrater hafva fallit på sin post och hvila nu i Kinas jord. Men deras arbete bär ännu vittnesbörd i de infödda kristnas helgade lif. De, som förut ville drifva oss ut ur staden och bränna vårt hem, hafva nu varit oss behjälpliga att bygga upp nya, större och bättre hus. Efter ungefär 10 års arbete kunde vi glädja oss åt en kyrka i staden, två ute på landsbygden, en sjukstuga, flera utstationer och trefliga kristna hem. Och många, många äro de, som hafva vänliga ord för oss och vårt arbete.

Särskildt anmärkningsvärd är den förändrade ställning, som mandarinerna och de lärde intaga gent emot oss. De, som förut hånade och föraktade oss, bevista nu våra föredrag, och i vårt mottagningsrum trötta de alldeles ut oss med alla sina frågor om västerländsk kultur. De använda oss som ett slags uppslagslexikon.

Men allt detta visar, hvad Herren förmår att göra, och vi känna oss stärkta och uppmuntrade. Med andra kämpande syskon härute kunna vi säga: »Framtidsutsikterna tyckas oss lika ljusa som Herrens löften». Gifve Gud, att hemförsamlingarna ville med glädje och entusiasm stå upp för att sända evangelium till hvar själ i hednavärlden! Hur önska vi ej, att våra präster och predikanter i hemländerna kunde bevista ett af våra bönemöten i Chuchow, Luchow, Nanking eller Wuhu. Om de blott kunde se de tårar, som gjutas, och höra de bönerop, ja, ångestrop, som uppsändas här, om de kunde sätta sig in i vår ställning, om de kunde se det ofta så dödströtta uttrycket hos de män och kvinnor, som arbeta för Jesus härute, om de kunde se allt detta, då skulle

hemförsamlingarna gripas af en mäktig väckelse och göra stora ting för Gud.

Den unge lärde mannen, som år 1893 smädade vårt arbete och hånande profeterade, att våra lärjungars antal efter hundra år skulle vara ungefär liktydligt med noll, kom häromdagen till mig i och för ett enskilt samtal. Han lade sina ord så vackert, som endast en Österns son kan göra, och bad oss betrakta honom som en dopkandidat. Vi sågo på honom, såsom Jesus skulle hafva sett, och visade honom till Kristus. Han ser ännu människorna som träd. F. n. söker han anställning som lärare vid missionens skolor, och *nu* berättar han, att alla i staden tala blott goda ord om oss och vårt verk. Med Guds nåd skall han vinnas *helt* för Gud, som förmår att göra vida mer, än vi begära eller tänka.

För våra små missionsvänner.

Lille So-kao.

Lille So-kao dref sakta en buffelko framför sig på den smala stigen, som slingrade sig fram mellan risfälten. Dessa stodo nu delvis under vatten. Ingen lefvande varelse syntes till utom några risfåglar och beckasiner. Den klumpiga buffelkon, som mer liknade en flodhäst än en ko, gick långsamt framåt, lyfte ofta på hufvudet och tycktes vädra någon osynlig fiende. So-kao ledde henne i ett rep, som var fastsatt i en näsring. Han dref henne framåt medelst gälla skrik och omilda ryckningar i repet.

So-kaos hufvud var alldeles slätrakadt utom midt på hjässan, där håret hade fått växa så långt, att det kunde flätas. Flätan var nedtill omvirad med en röd snodd, som slutade med ett par tofsar. Hans lilla ansikte var alldeles brunt, och hans två små svarta ögon blickade nyfiket omkring sig. Med sina bara fötter gick han så käckt framåt och bekymrade sig ej om att leran stänkte omkring honom. Han såg ut som ett enda stort trasbylte, ty hans faster hade plockat på honom det ena plagget ofvanpå det andra, för att han ej skulle lida af kölden, och ej ett enda af alla dessa plagg var helt.

Men han såg ej glad ut, den lille gossen. Spår efter tårar syntes på kinderna, och det var tydligt, att något misshagat So-kao. Han var blott nio år gammal och bodde hos sin farbror Li, emedan han var föräldralös. Farbrodern hade denna morgon sagt till So-kao, att han måste själf söka skaffa sig sitt uppehälle, och han hade redan tillförsäkrat honom plats i en verkstad, där man förfärdigade och sålde afgudabilder.

Det var dåliga tider, det visste So-kao. Han hade hört, att floden hade öfversvämmat och förstört risskörden. Och fastän So-kao var liten, förstod han, att detta betydde fattigdom och hungersnöd för många, många. I byn, där han bodde, hade han sett, hur flera flickor sålts efter vikt, alldeles som grisar eller kor, till den högst bjudande. Hvarje kinesflicka kan på så sätt säljas till slafvinna eller hustru åt någon. Ju mindre hennes fötter äro, dess högre pris betingar hon.

So-kao visste, som sagdt, hur dåliga tiderna voro, och att han måste svälta, om han ej själf kunde förtjäna något, men han tyckte i alla fall ej om att sitta hela dagen och göra afgudar af trä, sten eller lera, ty han visste, att de voro falska gudar och ej dugde till något alls. Han hade förlorat all tro på afgudarna, sedan han märkt, hur de ofta tappade hufvud, händer och armar, då de voro utsatta för regn och blåst. De kunde ju ej ens hjälpa sig själfva eller gömma sig undan regnet och stormen, och hur skulle de då kunna hjälpa människorna, som bådo dem om hjälp? Och dessutom hade So-kao tänkt sig framtiden så helt annorlunda. Han hade drömt att få stanna kvar i byn, hjälpa till att så, skörda och tröska ris, plöja fälten o. s. v. På sina lediga stunder skulle han prata med grannarna, gå till närmaste stad och se på allt vackert där. När han blef stor, skulle han naturligtvis gifta sig, och så skulle han med tiden blifva en gammal farfar, och då skulle han höra till byns äldste. Och när han en gång skulle »lägga sig att sofva bland sina förfäder» i en hästskoformig graf på bergsluttningen, så skulle hans barn och barnbarn välja ut en bra grafplats för honom, där han ej skulle oroas af blåsten, och på bestämda tider skulle hans efterkommande besöka hans graf och på densamma kvarlämna pappersbitar, på hvilka de nedskrifvit en önskan, att hans ande måtte vara lycklig, och att hans kropp måtte hvila i ro. Så hade han drömt, lille So-kao, men nu ramlade alla hans luftslott, och han kände sig så sorgsen till mods. Han dref buffelkon sakta framför sig och önskade, att han själf vore en buffelko och sluppe att komma till den tråkiga afgudaverkstaden.

Men något långt bättre, än So-kao drömt om, fanns i beredskap åt honom. Han skyndade på kon och var snart hemma. Efter att hafva satt in kon i stallet, som utgjorde en del af boningshuset, gick han in för att få litet mat. Familjen var församlad kring ett bord, på hvilket stodo åtskilliga fat med salt fisk och grönsaker. Hvar och en hade en liten skål framför sig, och dessa skålar fylldes med kokt ris från en gryta, som stod på golfvet. De åto med träpinnar. So-kao åt sitt ris helt hastigt och skyndade så ut igen. Han hörde musik på afstånd och fick lof att se, hvarifrån den kom.

Kineserna tycka mycket om teaterföreställningar, och då det är hungersnöd eller sjukdom å färde, tro de det vara nödvändigt att roa och blidka gudarna. Därför skjuta de tillsamman pengar och inbjuda ett kringresande teatersällskap att komma och spela framför afgudarna. Tempeldörrarna öppnas då på vid gafvel, och en tillfällig plattform uppföres strax utanför templet. Föreställningarna fortgå under flera dagar och nätter med endast helt korta uppehåll. Sånger sjungas i gällaste falsett och ackompanjeras af en musikkår, som spelar på flöjter, cymbaler och en-strängade fioler samt slår på trummor och gongonger. S. k. svärmare och raketer sändas upp under natten, och kineserna jubla högt.

I So-kaos by voro de flesta fattiga, så att de kunde de åstadkomma blott en s. k. dockteater. So-kao bevistade föreställningarna med största intresse. Samma dag, som dockteatern kommit till byn, anlände en kvinnlig missionär till So-kaos hem. Byns alla kvinnor och barn blefvo nu lika intresserade af den utländska kvinnan som af teatern, och alla rusade till Li's hem. Där stego somliga upp på bord och stolar för att kunna riktigt beskåda den »utländska djäfvuln». För första gången i sitt lif hörde de talas om Guds kärlek, och för första gången hörde de, att Jesus dött korsets död för dem. Kineskvinnorna kunde ej tro, att missionärens bud

skap var sant. »Vi äro ju bara kvinnor», sade de, »hvem kan älska oss?» De hade blifvit lärda, att en kvinna förtjänar ingen kärlek; hon har ingen odödlig själ, som kan frälsas.

Lille So-kao hade också skyndat hem för att se missionären och höra, hvad hon hade att förtälja. Hur uppmärksamt lyssnade ej den lille, då hon berättade om Guds kärlek! Kärlek, det ordet kände han knappast till. Men att han trodde, det innebar något godt, det syntes på hans tindrande ögon. Han smög sig allt närmare missionären för att höra bättre. Denna vände sig då till honom och sade: »Du borde älska Herren Jesus, ty han älskar dig så ömt!» — Vid solnedgången lämnade hon byn för att återvända till missionsstationen.

Några dagar senare gick lille So-kao den $2^1/_2$ sv. mil långa vägen till missionsstationen. Där sökte han upp den kvinnliga missionären och sade till henne: »Berätta mig nu något mer om Frälsaren. Du sade ju, att jag borde älska honom.» Åter fick han höra om Jesu kärlek till oss alla. Han tröttnade ej att lyssna, han ville höra mer, mer. Med glädje berättade missionärerna för honom om allt, Jesus gjort för oss. Han var så ifrig att få veta allt, allt, att missionärerna utverkade farbroderns tillåtelse för honom att blifva intagen i missionsskolan.

Där vistas nu lille So-kao. Hans utseende är så förändradt, att ingen af hans gamla vänner kan känna igen honom. Han är nu iförd rena, hela kläder, har skor och strumpor, och på hufvudet har han en liten rund, svart mössa, som han bär både ute och inne.

Och det bästa af allt, nu strålar hans lilla bruna ansikte jämt af fröjd, ty han har lärt känna Gud, som är en Fader för de faderlösa, och som varmt älskar de små. Låtom oss bedja Gud, att So-kao alltid måtte vandra i Frälsarens fotspår! —

Ur »Church Missionary Gleaner».

Brefafdelningen

Puchowfu den 31 aug. 1909.

Kära missionsvänner!

Fastän vi nu äro ute på resa, ville vi så gärna sända eder en hälsning. I medio af augusti lämnade min kamrat, Ida Andersson, och jag Hoyang i hopp om att efter några dagars färd nå »Hua-shan».

Hettan hade varit jämförelsevis kort och lätt öfvergående, och den ovanligt långa regnperioden var en hjälp under arbete och studier. Visserligen ligger arbetet bland folket till största delen nere under sommaren för skördens och hettans skull. Våra kära gummor lämnade oss likväl ej alldeles i fred, som väl var, och stationsarbetet har delvis fortgått under sommarens lopp. Syskonen Berglings vistelse i Hoyang under hettiden har varit till stor glädje för oss.

Men, som vi mer och mer kände behof af hvila, bådo vi vår Fader bereda sådan åt oss och leda, dit han ville.

En plats hägrade för oss i värmen på slätten, det var »Hua-shan», ett af de högsta bergen i Shensi. Underbart måtte det berget vara! I tankarna har det tagit former, som likna något, som är oss kärt, som ej bleknar i minnet för Österns färger — det landet, som vi kalla *vårt*, vårt älskade Sverige! Skulle det finnas något, som är det likt i Kina? Ja, så hade de sagt, som plockat konvaljer och gått i skogen däruppe och hört suset af gran och tall och sett på de väldiga klippblocken. Finns det forsar också bland klipporna? Ja, forsar finnas och ormbunkar och finaste mossa och en härlig nordisk flora: syrén, jasmin, spirea och blåklockor! Är det möjligt? Kan man låta bli att gripas af längtan dit upp? Från vår stadsmur i Hoyang kunde vi se konturerna af de lockande, blå bergen i fjärran — och så tog längtan fart. O, hvad det måtte vara för en luft däruppe, ingen brännande torka, utan sval, klar och ren luft så nära himlens blå!

Och *stillheten*, den kände vi oss i behof af. Hvad behöfva vi bättre än den härute, såvida vi skola ha något att ge åt skarorna? »Min själ törstar efter Gud, efter den lefvande Guden; när skall jag få komma och träda fram inför Guds ansikte?»

I hjärtats stillhet vill han tala, under stillhetens stunder tar den Korsfäste gestalt för själen.

Det står: »Mig skall intet fattas», nej, *intet!* Han, själarnes Herde, vet bästa sättet att fylla de behof, han själf väckt! Han leder oss säkert.

Då min kamrat och jag hunnit till Tungchow, träffade vi där syskonen Högman, som just då kommit hem från »Hua-shan». Vi förstodo nu, att vägen var stängd för oss dit upp. De dåliga vägarna och andra olägenheter gjorde, att vi uppgåfvo tanken på att denna gång bestiga berget. Vi stannade i stället några dagar i Tungchow och fingo glädja oss åt samvaron med våra vänner där. Värmen var dock stark och kanske särskildt kännbar för våra syskon, som nyss kommit ned på slätten.

Vi fortsatte sedan vår färd till Puchow för att öfver Haichow komma till Yuncheng. Roligt var det att få fira en söndag i Puchow tillsammans med Frida Prytz och Maria Nylin, som nyss hemkommit. Någon hvilodag blef det visserligen ej för dessa, ty gummorna kommo i långa rader med korgar fulla med granatäpplen, persikor, ägg och bönor som välkomstgåfvor till de kära systrarna. Kapellet i Puchow är enkelt och påminner om ett missionshus på landet därhemma.

I går morse öfverraskade oss ett häftigt regnväder, och vi veta ej ännu, om vi, såsom vi tänkt, i morgon kunna fortsätta till Haichow. — —

Jag har gått och tänkt på de där höjderna, som vi ej fingo bestiga så fort, *vi ville*. Och så har det kommit för mig, att vi lära våra läxor en i sänder, när vi följa vår Herde. Det finnes branter och djup för vandraren, innan han når bergets topp. Men, — i solljus ligga de framför oss, de ouppnådda höjderna!

»Jesus tog med sig sina lärjungar och förde dem afsides upp på ett högt berg. Och han vardt förvandlad inför dem, och hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder voro hvita såsom ljuset.»

Ville gärna, innan jag slutar, bedja våra vänner därhemma, som tänka på oss och vårt Hoyang, om förbön

för höstens och vinterns arbete. Vi behöfva edra böner för arbetet bland kvinnorna och skolbarnen. Tänken på vår bibelkurs i höst och på arbete och bokspridning i byarna omkring vår stad! Vårt hopp står till honom, som är mäktig att frälsa!

Min kamrat och jag förena oss i varma hälsningar till våra vänner.

Med tacksamhet, eder i Herren
Anna Rosenius.

* * *

Sinngan den 15 sept. 1909.

Käre broder!

Guds frid!

För tillfället ligger jag här i Sinngan i väntan på att få komma hem till Honanfu. Det är ej mer än $3^1/_2$ sv. mil, som skiljer, men det är floder och backar, som min lilla häst näppeligen står ut med. Det har regnat 3 nätter och två dagar utan uppehåll. Husen här i Sinngan, som äro byggda af kullersten, rasa rundt omkring oss. Arma, fattiga människor sitta ihopkrupna under sina trasiga tak och undra: »när skall min vägg falla»? efter det att ett väldigt dån hörts från grannens gård, där husets medlemmar måste gräfvas ut ur sin nedfallna stenhop. Floden har stigit, och det lär vara omöjligt för mig att fara öfver den, och hela vägen ser ut som en flod. Ja, Kina är ett oiyckligt lottadt land, ty antingen blir det för mycket eller för litet regn. Mången gång blir välsignelsen en förbannelse. Försommaren var torr, och, medan torkan var som värst, spådde spåmännen hungersnöd. Regnet kom, kom i väldiga skurar, säden växte och lofvade ett godt år. Teatersällskapen kallades att till gudarnas ära spela och offra tacksägelse för regnet. Efter regnet, då säden stod som vackrast, kom masken, som åt upp allt på långa, långa sträckor. Där stå nu dessa åkerfält, förut så lofvande, ödelagda af åkermannens fiende. »Men finns det då ingen maskgud,» frågades det, »som skulle kunna tillintetgöra landsplågan och blidkas i sin vrede öfver ett syndigt släkte»? Finns det då ingen af alla små och stora gudomligheter, som är herre öfver den objudna gästen i åkermannens gröda?» »Min åker är orörd af masken», säger en självrättfärdig bonde, »under det att din gröda har blifvit uppäten, och det är bara ett dike, som skiljer oss och våra tegar åt. Huru förklarar du det? Ja, den store Guden är rättfärdig och handlar efter våra gärningar. Han lät ej masken gå öfver diket på min åker, därför att han vet, att jag är en bättre människa. Himmelens Herre har härjat din åker, därför att du är en ond människa.» Detta är ett resonemang mellan tvänne kinesiska bönder. Båda äro fullt medvetna om att rätten att döma hvilar i en högre hand öfver det onda och goda. Vi äro alla medvetna om det förstörelseverk, som »ovännen» gjort, och huru han kom och sådde sitt ogräs men ock att den, som äger åkern, själf skall åtaga sig att skilja det onda och det goda åt. Ljufliga tanke, att på den stora vedergällningens dag skall syndens och orättfärdighetens välde tillintetgöras!

Landsplågan, anser kinesen, är ett tydligt bevis på gudarnas vrede. Jag tror Gud ofta talar till detta folk såväl genom hungersnöd som genom öfversvämning, torka och pest, men likt Israel förhärda de sina hjärtan, då välsignelsens tider komma. Kinesens hjärta är så fästadt vid det materiella, att det i många fall vinnes för kristendomen på en materiel väg, t. ex. vid sjukdomsfall, då de troende bedja för den sjuke, som ännu är hedning. Blir han återställd, blir det ofta en hel omvändelse.

Sommaren är snart öfver. Hvila ha vi fått. Efter det att våra troende åkermän fått in sin gröda börjas konferenser, bibelkurser, opiumasyler och skolor, och kolportörerna gå land och rike rundt med sina skrifter. Det är himmelrikets lära, som skall förkunnas. Huru många skola vinnas denna vinter för vår Konung och Gud?

I Mästarens tjänst
E. O. Beinhoff.

Svenska Missionens i Kina höstmöte.

Söndagen den 3 okt. samlades S. M. K:s vänner första gången efter sommarens »förskingring». Det var då missionens höstmöte, som hölls i Betesdakyrkan vid Floragatan. Mötet fick en särskild prägel däraf, att trenne missionärer kunde deltaga, nämligen herr och fru Linder, som på hemresan från Kina uppehållit sig några månader i Kalifornien, där ett lefvande intresse finnes för S. M. K:s verksamhet; samt fru Bölling, som återkommit direkt ifrån Kina. Förmiddagsmötet inleddes af herr Hedengren med ordet ur Apg. 28: 15:» *När Paulus fick se bröderna, tackade han Gud och fattade mod.*» Vidare framhölls, att de på Kristus troende äro *hvarandras lemmar* men tillika grenar och kvistar i det sanna vinträdet Kristus, på hvilka Gud och människor söka frukt.

Missionär Linder talade om missionens utsikter och förhoppningar enligt Guds löften samt framhöll såsom dess mål i denna tidsålder att *med all flit söka insamla en förstling, en brudskara åt Herren Jesus.* Tillsammans med denna skall Kristus, när han återkommer, missionera på ett världsöfvervinnande sätt. Då skall Kristi rike omfatta hela jorden och Kristus blifva i fullaste mening konungars Konung. —

Mellan föredragen sjöng Herr W:m Rinman den välkända sången:

»Är det sant, att Jesus är min broder,
Är det sant, att arfvet hör mig till?»

Ganska många Kinavänner samlades jämte missionärerna till gemensam middag. Vid detta tillfälle hade vi äfven glädjen se ibland oss en till det »Heliga landet» utgående missionär, fröken Helfrid Willén, som stod färdig att afresa till Jerusalem för att arbeta i en skola för de införddas barn. Efter middagen liksom vid mötets fortsättning kl. 6 i kyrkan berättade de hemkomna missionssyskonen åtskilligt från fältet. Det gick en förhoppningsfull ton genom deras anföranden, och man förnam, att de med glädje stått i striden, och att Gud rikligen välsignat arbetet därute.

Vår mission har, Herren vare lof, inträdt i det skede, då skörd får höstas in. Detta är en stor orsak till glädje men ställer ock stora kraf på församlingsvården och barnens kristliga uppfostran. Förtröstansfullt och med kärlekens uppfordran ställdes missionsvännerna inför Jesu ord till lärjungarna: »*Icke behöfva de väl gå bort. Gifven I dem att äta*», och vi påmindes, att några få bröd, välsignade af Jesu händer, räcka till att bespisa många tusen. För allt, hvad vi sålunda under dagens lopp hörde och sågo, »*tackade vi Gud och fattade nytt mod*».

Joh. H.

Kort missionsöfversikt.

I *Ryssland*, som ju helt nyligen öppnats för evangelium, hafva på sista tiden tio metodistförsamlingar bildats. I Petersburg äga metodisterna en kyrka och ett diakonisshem. Bland Rysslands fem millioner judar arbeta blott 17 missionärer. — På fem veckors tid sålde en kolportör 730 biblar eller delar af bibeln till pilgrimerna i *Jerusalem*. — I *Cesarea* har en nykterhetsförening bildats. — Upproret bland de muhammedanska och judiska studenterna vid det syriska protestantiska universitetet i *Beirut* har stillats genom universitetsledarens kraftfulla och dock vänliga ingripande. Åtta studenter hafva lämnat universitetet, men alla de andra foga sig nu efter universitetslagarna. — Breklumer-missionen upptog år 1884 arbete i Djeypus *(Indien)*. Julen 1897 mottogo de första sju dopet. År 1907 räknade missionen 9,034 församlingsmedlemmar. — En kommitté med sir Robert Hart i spetsen söker för närvarande samla en fond på nära 2 millioner kronor. Denna fond skall sedan användas för upprättandet af medicinska högskolor och andra högre kristna läroanstalter i *Kina*. — I det af evangelium hittills oberörda *kinesiska Turkestan* har en af Brittiska och utländska bibelsällskapets kolportörer under två års tid företagit längre resor och därvid sålt 10,000 biblar eller delar af bibeln. På flera platser har han predikat evangelium. — På *Sumatra* hafva under sista året flera affällingar återförts till Herren. — På *Malacka* och på *Sunda-öarna* såldes förra året 74,303 kristliga böcker. På Malacka utföres missionsarbete af tre kinesiska kolportörer. — Fyra kristna *papuaer* från Kaiser Wilhelmsland hafva på egen begäran sändts till Hupestammarna med evangelium. — På *Porto Rico* fanns det för 10 år sedan blott en liten protestantisk kyrka för engelsktalande. Nu däremot finnas där 6—800 missionsstationer, och stora skaror lyssna med glädje till evangelii budskap. — På *Cuba* fanns det efter kriget med Spanien för 10 år sedan blott en och annan kristen. Nu kan kyrkan därstädes fröjda sig öfver 3,000 nattvardsberättigade. Tre skolor med 310 lärjungar finnas äfven. — På *Filippinerna* har en man vid namn Nicholas Zamora bildat en självständig församling. Han har förut med stor välsignelse verkat som predikant under 10 års tid. Han har tagit sig titeln »biskop», och hans vänner hafva utnämnt honom till superintendent öfver vidsträckta distrikt. — I *Brasilien* visa till och med katolska präster och munkar stort intresse för evangelium. — I maj hölls i *Washington söndagsskolföreningens* sjette världskonferens. Ämnet för förhandlingarna var »Söndagsskolan och det stora missionsbudet». Söndag efter söndag undervisas 26 millioner barn, ungdomar och fullvuxna i otaliga söndagsskolor där och öfver hela världen. Hvilken väldig armé!

Missionen bland vildarna på Nias.

Ön Nias ligger ett stycke västerut från Sumatra. Det är en vacker ö med omkring 200,000 invånare. Ön är uppfylld af låga berg och kullar, betäckt med en yppig växtvärd, rik på buskar och småskog, blommor, frukter o. s. v. Den liknar en stor och härlig park. Invånarna äro till det yttre rätt vackra och behagliga. De stå dock på en mycket låg ståndpunkt. De dyrka onda andar, hvilka de mycket frukta. De tro nämligen, att dessa andar döda människorna för att äta deras själar. När en människa dör, så är det en ond ande, som dödar henne för att få tillfälle att äta hennes själ.

Niassernas höfdingar känna blott ett mål i lifvet; att bli berömda för sina fina smycken och för de storartade fester, de gifva. Medel härtill utpressas af undersåtarna, som härigenom komma i stora skulder och ofta till och med säljas som slafvar. Vid alla viktiga tillfällen, såsom vid festfirande och husbygge, utgöra afhuggna människohufvuden en synnerligen eftersträfvad prydnad. Därför utsändas röfvareskaror, som öfverfalla ensamma vandrare och värnlösa kvinnor för att afskära deras hufvuden.

Allt detta utöfvar en mycket förödande verkan. Ingen kan ha förtroende för den andre. Stundom flyr också hela befolkningen på en trakt. Åkrarna få ligga obrukade, och följden häraf blir fattigdom, sjukdom och elände af alla slag, i synnerhet som klimatet på ön är mycket feberalstrande.

Bland detta folk begynte det Rhenska Missionssällskapet verksamhet år 1866. Arbetet var under de första åren mycket tålamodspröfvande. Infödingarna ville ha betaldt, ifall de skulle komma för att höra och lära. År 1869 sade också en högre holländsk ämbetsman: »Låten edra missionärer lämna Nias. Där kan ju i alla fall intet vinnas. Niasserna tycka blott om tre ting: guld, svin och människohufvuden. Och stanna missionärerna kvar längre, så varen öfvertygade om att niasserna skära hufvudena af dem.»

Men missionsarbetet på Nias uppgafs icke utan fortsattes i tro och tålamod. Men hård var marken. Efter 10 år hade blott 92 själar vunnits för Herren, efter 20 år blott 538 och år 1896 efter trettio års arbete endast 2,380. Men sedan dess har utvecklingen skridit raskt framåt. År 1903 hade 11,500 niasser lämnat sina afgudar för att tjäna den lefvande Guden. På öns östkust kommo då stora skaror, som ej lämnade missionären någon ro, förrän de fingo deltaga i dopundervisningen. Likaså på västkusten, där en f. d. höfding, Fetero, genom sin outtröttliga ifver och sitt kärleksfulla, försakande lif vittnade för evangelium. Det har blifvit skördetid bland vildarna på ön Nias. Skaror af hedningar ha där lärt känna Jesusnamnet och genom detta sköna namn undfått nytt lefnadsmod och lefvande hopp.

Evangelium predikas på Nias för ett fattigt och be-

tryckt folk, det kom och kommer alltfort till niasserna med en ny och bättre tid. Den ständiga fruktan för »hufvudjägarna» viker bort öfverallt, där en missionär slår sig ned. Folket fattar åter mod och framför allt sluta sig de, som antaga kristendomen, nära tillsamman. Genom läkarehjälp mildras sjukdomarna, och folket blir mer arbetsdugligt. Dessutom erhålla de genom missionärerna ny arbetslust, stundom också tillfälle till arbete. Så komma de framåt äfven i yttre hänseende. Åkrar och trädgårdar skötas bättre än förr, planteringar anläggas af kokospalmer, kaffebuskar och muskotträd och gifva ibland god inkomst; välståndet växer, husen byggas bättre och hållas renare, folket kläder sig snyggt, och de fattiga blifva hulpna af missionärerna. Dessa ha dock aldrig behöft gifva penninggåfvor åt de döpta.

Så förmår kristendomen höja ett folk och göra det lyckligt. »Gudaktigheten är nyttig till allting och har löfte med sig både för detta lifvet och för det tillkommande».

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
688.	»En liten skärf till S. M. K.»	10: —	
689.	V. L. gm K. N., Jönköping	50: —	
690.	Onämnd gm d:o	6: 30	
691.	»Från en vän af missionen i Kina», Skärstad	50: —	
692.	Kjärna ålderdomshem, Malmslätt	2: 85	
693.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till Andrew Ericsons underhåll, gm P. E.	100: —	
694.	Matt. 13: 31, 32	300: —	
695.	Boda missionsförening	72: 17	
697.	N. N., »Ett litet tackoffer» gm M. S., Mora	30: —	
698.	»Af kärlek till missionen»	25: —	
699.	Dreseryds missionsarbetsförening gm J. N.	25: —	
700.	Lilla Ullevi syförening gm A. S.	75: 25	
701.	T—lls gm d:o	10: —	
702.	Lilla Astrid gm d:o	0: 25	
703.	B. C., Korsnäs	10: —	
705.	»Dagsverke åt skördens Herre»	4: 90	
708.	Viresjö arbetsförening, gm J. G. O., Malmbäck	10: —	
709.	Kollekt vid missionär Linders besök i Malmbäck gm d:o	11: 78	
710.	S. E., Sthlm	15: —	
711.	Åkers missionsvänner gm K. A.	50: —	
712.	Ljungbergs missionsvänner gm d:o	50: —	
713.	Onämnd	100: —	
714.	Onämnd	200: —	
715.	E. B., till M. Ringbergs underhåll, gm J. S.	10: —	
716.	J. D., till d:o gm d:o	5: —	
718.	K. F. U. K:s centralförening, till M. Björklunds underhåll, gm K. M. A.	600: —	
719.	»Tackoffer»	70: —	
720.	Kollekt i Vaggeryd $^{10}/_{9}$ gm H. L.	23: 28	
721.	d:o i Wisingsö gm d:o	17: 90	
722.	D:o i Bjurbäck gm d:o	27: 70	
723.	O. G. K., Mösseberg	10: —	
724.	Mullsjö arbetsförening gm C. L.	125: —	
	Transport	2,097: 38	
725.	K. F. U. M:s missionskretsar till O. Beinhoffs underhåll gm P. W.	498: 61	
726.	Ps. 135: 6	100: —	
727.	A. T., gm A. P., Södertelge	5: —	
728.	E. G., till M. Ringbergs underhåll, gm G. P.	10: —	
729.	C. A. D., till d:o g:m d:o	50: —	
730.	M. G., Djursholm	5: —	
731.	»Tackoffer»	25: —	
732.	D. H., till M. Ringbergs underhåll, gm G. P.	25: —	
733.	R. D., till d:o gm d:o	25: —	
734.	Från Amerika gm H. L.	191: 68	
735.	W. T., Huskvarna	500: —	
737.	K. & A. O., Eksjö	300: —	
738.	I. F., Sthlm	300: —	
739.	R. A., Karlberg	5: —	
740.	»Till de heligas nödtorft» gm M. K.	40: —	
741.	Kollektmedel gm d:o	10: 25	
742.	B. J., gm d:o	5: —	
743.	Samlade 1-öringar gm d:o	4: 10	
744.	E. J. & H. J., Ödeshög, gm M. B., Sthlm	30: —	
745.	N. L., gm J. S., Malmö	5: —	4,232: 02

Särskilda ändamål.

N:o		K. Ö.	Kr. Ö.
696.	I. L., Sthlm, till inf. evangelist	15: —	
704.	H. H., Örebro, till Chao-Fuh-Hsiangs, Wu-l-chengs, Fann Chiu-te'os & Chao Hung-kuangs underhåll	200: —	
706.	L. L., underhåll för Aug. Bergs evangelist, gm K. N., Jönköping	50: —	
707.	H. T., Hultafors, till Feng Tsueu-chings underhåll	15: —	
717.	Gm M. K., till Chias underhåll	75: —	
736.	A. S., Sthlm, till Soänn Hsioh-taos underhåll	50: —	
746.	I. E. S., årsafgift för gossen Shuri, gm J. S.	55: —	
747.	Alingsås' mfgs syförening, till skolfonden gm J. G.	50: —	510: —

Summa kr. under sept. 4,742: 02
Under jan.—aug. månader kr. 46,902: 01
Under jan.—sept. månader kr. 51,644: 03

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Bevara din nåd öfver dem som känna dig och din rättfärdighet öfver de fromma.

Anmälan.

Kalendern ***Hans stjärna i Östern,*** 6:te årgången, utkommer omkring 1 nov. och kostar häft. 75 öre, kartonerad 1 kr. Rekvireras från Sinims Lands förlag, Stockholm.

Syföreningen för Svenska Missionen i Kina anordnar försäljning för nämnda mission fredagen den 3:dje instundande dec. å Landtbruksakademiens lokal Mästersamuelsgatan 47, 2 tr. Vidare längre fram.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.